X. évfolyam 18. szám
1954 április 29.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

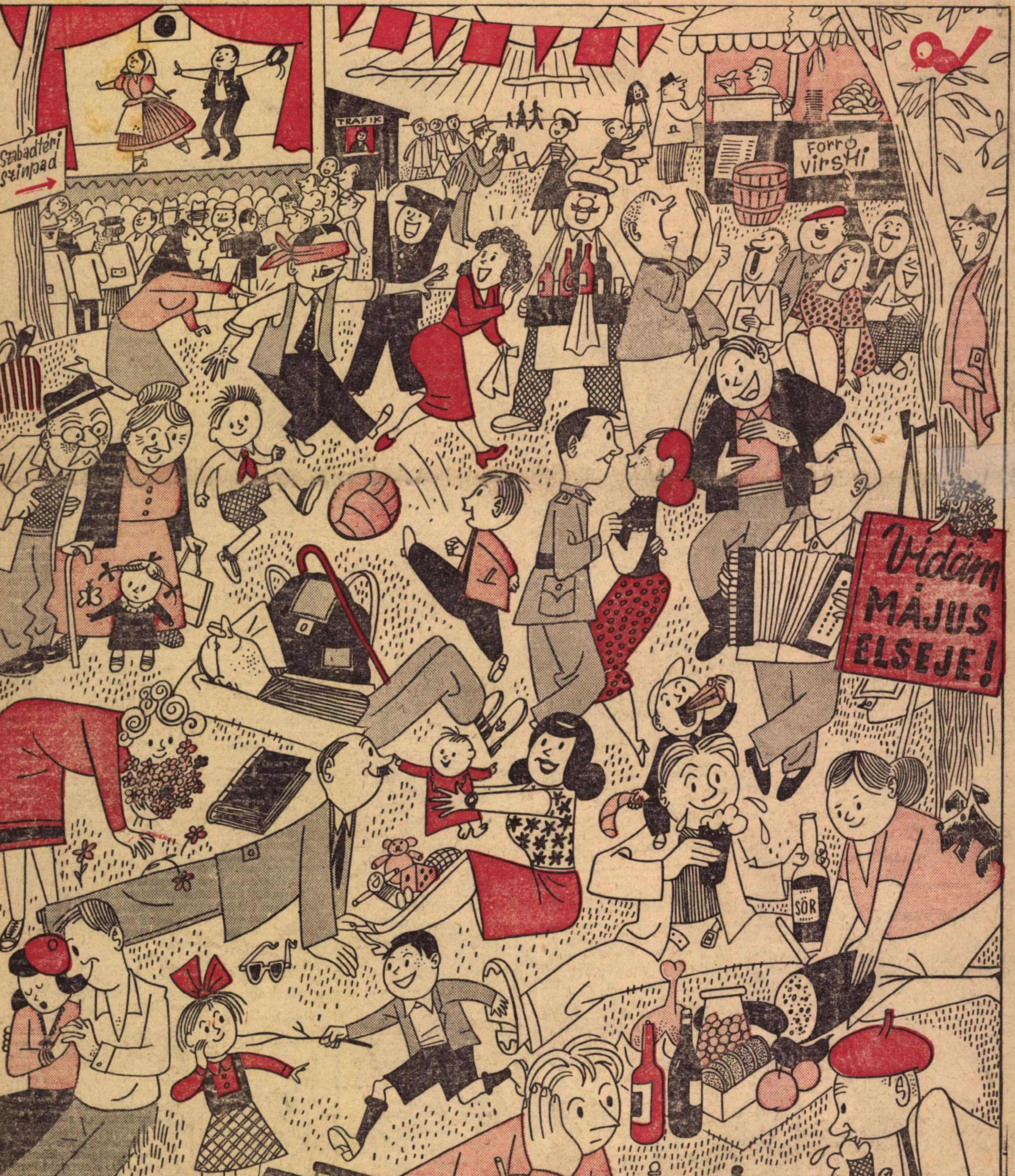
Szabadtéri színpad
TRAFIK
Forró virsli
SÖR
Vidám MÁJUS ELSEJE!
KASSO

Nyilt levél Hegyi Gyula elvtárshoz, az OTSB elnökéhez

KEDVES HEGYI ELVTÁRS!

Ezúton ragadom meg az alkalmat, hogy magam, hozzátartozóim, ismerőseim, jóbarátaim részére 1, azaz Egy darab jegyet kérjek a májusi angol—magyar labdarúgómérkőzésre. Hogy miért kérem ingyen a jegyet, miért sajnálom azt a húsz forintot érte, amennyibe majd egy jegy kerül, a következőkben mondom el.

Tapasztaltam ugyanis, hogy sem a sajtoban, sem a rádióban nincsen semmi propaganda arra vonatkozóan, hogy vásároljunk jegyeket a mérkőzésre; a hirdetőoszlopokon mindent hirdetnek, csak a mérkőzés helyét, időpontját, a jegyvásárlási helyeket nem. Nem mondom, egyes lapokban — érthetetlenül — erőltetett krokik jelennek meg arról, hogy esetleg nem lesz jegy, meg, hogy milyen trükkökkel jutnak majd be a mérkőzés szinhelyére, ezek persze a humoristák szegényes fantáziájának dicstelen bizonyitékai. Köztudomású, hogy a Népstadion nyolcvanezres befogadóképessége egyelőre tulnagy.

Nem mondom, azért hallottak valamit az emberek a mérkőzésről, de — a kellő jó propaganda hiján — mindenki mást tud. Van, aki azt állitja, hétfőn lesz a mérkőzés, mert az angolok vasárnap nem játszanak futbalt, egy ma is érvényben lévő XII. századbeli, VI. Jakab féle rendelet értelmében, egy ismerősöm szerint a déiwalesiek jönnek északirekkel és keletskótokkal megerősitve, mások arról értesültek, hogy az Üllői-úti pályán lesz a mérkőzés, mert ott fedettek a tribünök.

Éppen ezért már jóelőre figyelmeztetem az OTSB vezetőségét, hogy fejtsen ki propagandát az angol-magyar meccs látogatottsága érdekében, mert különben a legnagyobb kellemetlenség történhet. Sok külföldi ujságiró, sportvezető, szurkoló érkezése várható és, ha tapasztalják, hogy a kevés propaganda miatt részvétlenség lesz, üres, tátongó tribünsorok előtt játsszák le a mérkőzést, nem vet majd jó fényt ránk. Aztán akkor már kapkodhatnak az utolsó percekben, hogy ingyen ülőhelyeket igérve becsalogassák a Népstadion környékén ögyelgőket. Hátha nem lesz szép idő, kevesen sétálgatnak, hátha moziba szeretnének inkább ingyen menni, mint meccsre, erre nem gondolnak?!

Hegyi elvtárs, még nem késő! Nincs sok idő, de én a magam részéről, hazafias felbuzdulásból, gigászi munkát vállalok. Ha megkapom azt a bizonyos jegyet, — mint ujságiró — propagandát fejtek ki a látogatottság növelése érdekében. Beszervezem ezirányú szivós népnevelő munkára az üzemi népnevelőket. — Aztán jöjjön ki elvtárs a meccsre hozzátartozóival együtt, — indulás reggel hétkor, az üzem elől fogom mondani — jelen lesz a vállalatvezető elvtárs is és nézi, ki lesz ott...

Igyekszem jól végezni munkámat és biztosithatom arról, hogy a jó propagand. nyomán a mérkőzés napján nem lesz egyetlen üres hely sem a Népstadionban!

Elvtársi üdvözlettel:

Tardos Péter

……

Furfangos faliujságszerkesztők

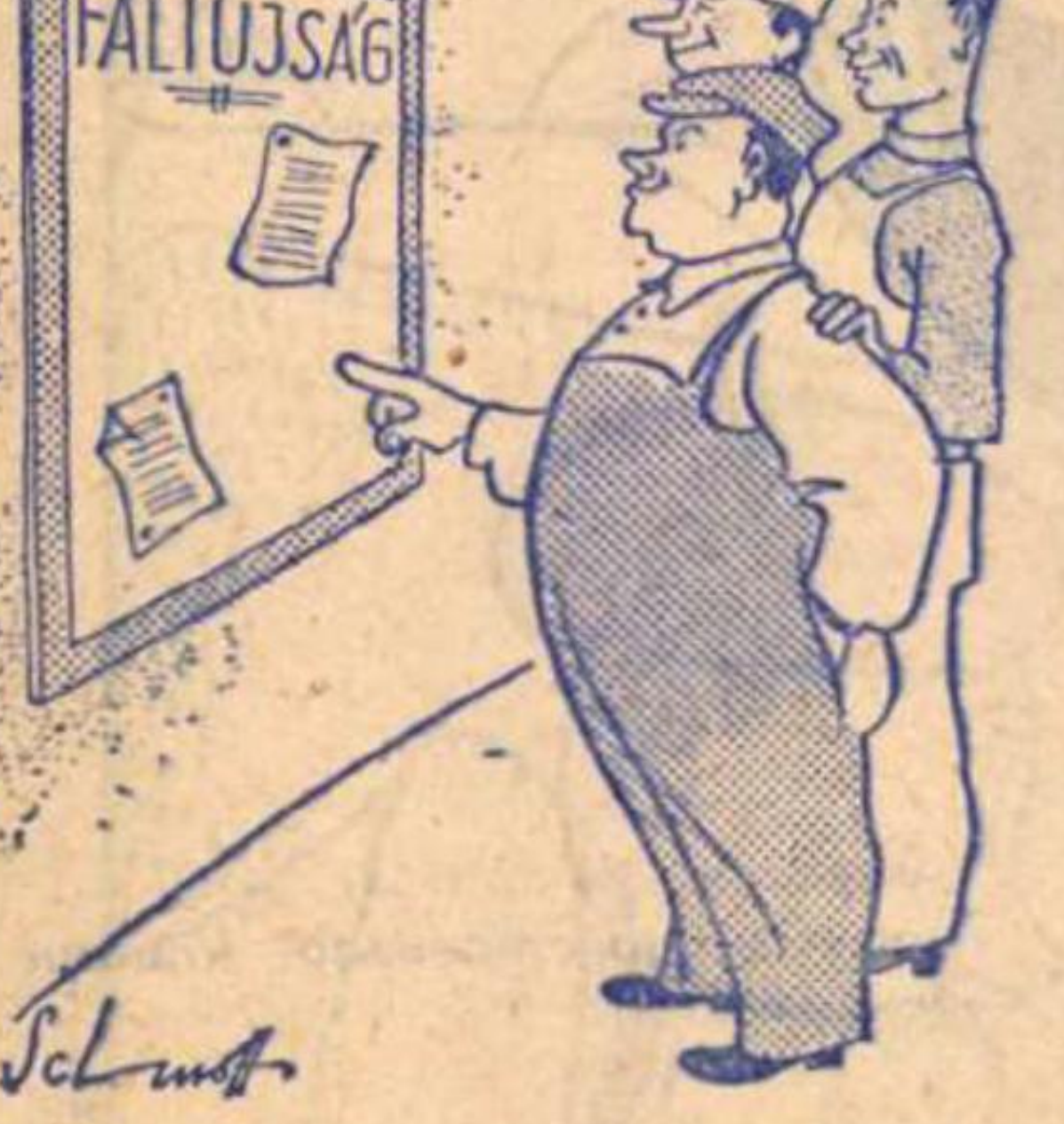

— Hogy lehet ilyen rossz faliujságot csinálni!

— Direkt csináljuk, mert így legalább nem lopják el...

Betartották igéretüket

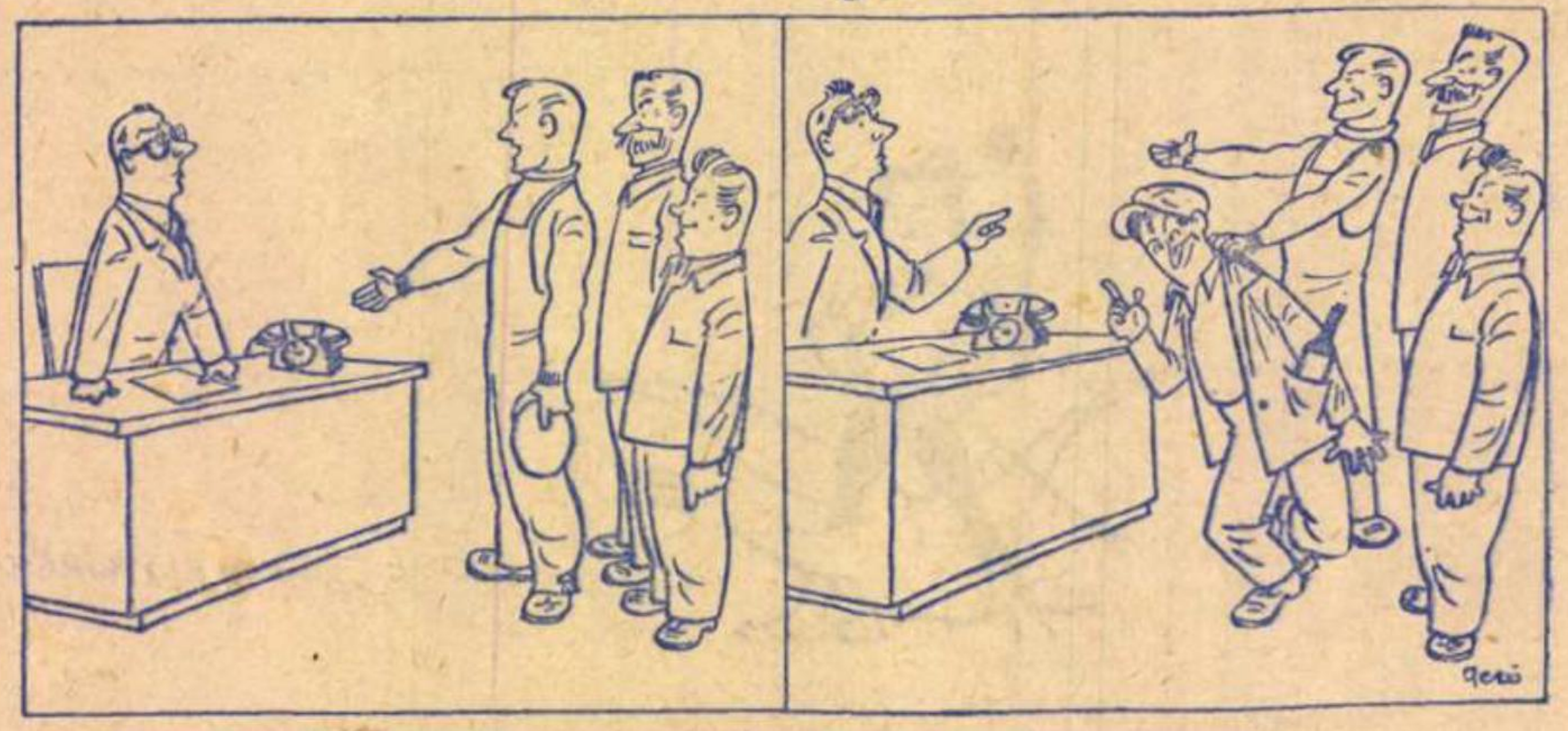

— Igérjük, hogy holnap behozzuk az elmaradást!

— „Behoztuk"!

……

Könnyü kitalálni...

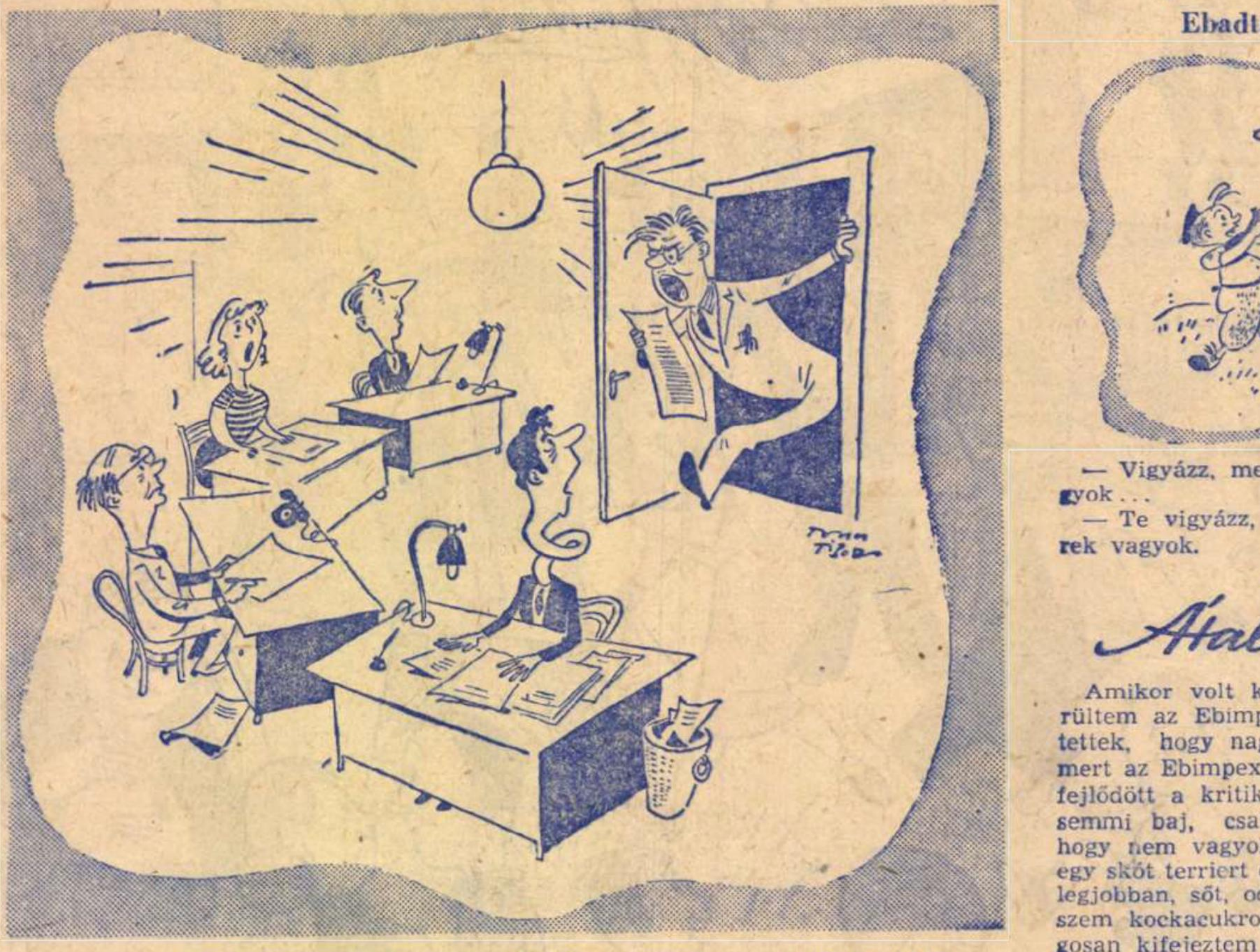

— Kérem, kartársak, melyikük fogalmazta ezt a nyakatekert kör levelet?

……

RAVASZ ÖTLET

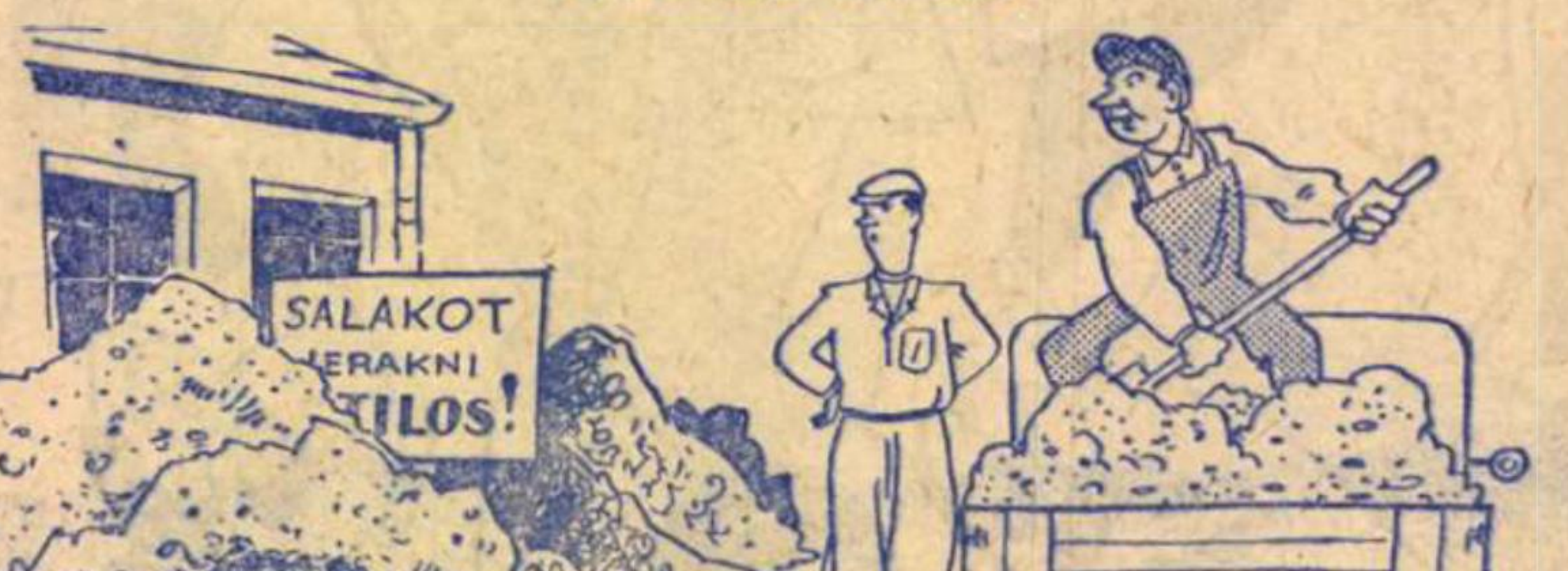

— Szakikám, ide tilos lerakni a salakot!

— Mindjárt nem lesz tilos... Még hozunk egy-két kocsival és eltűnik a tábla...

……

A bécsi Rapid készül a következő barátságos mérkőzésére

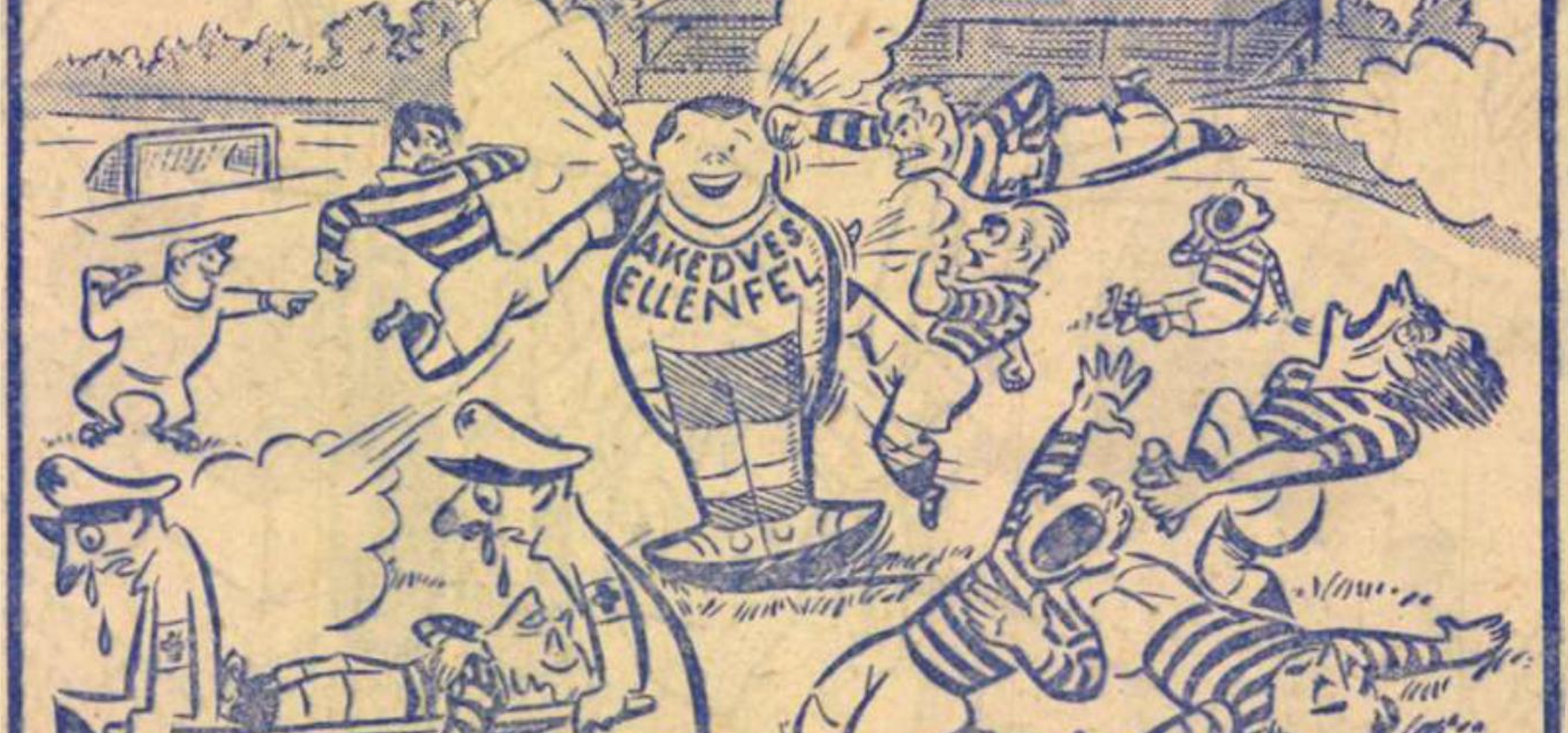

Az agronómus ablaka

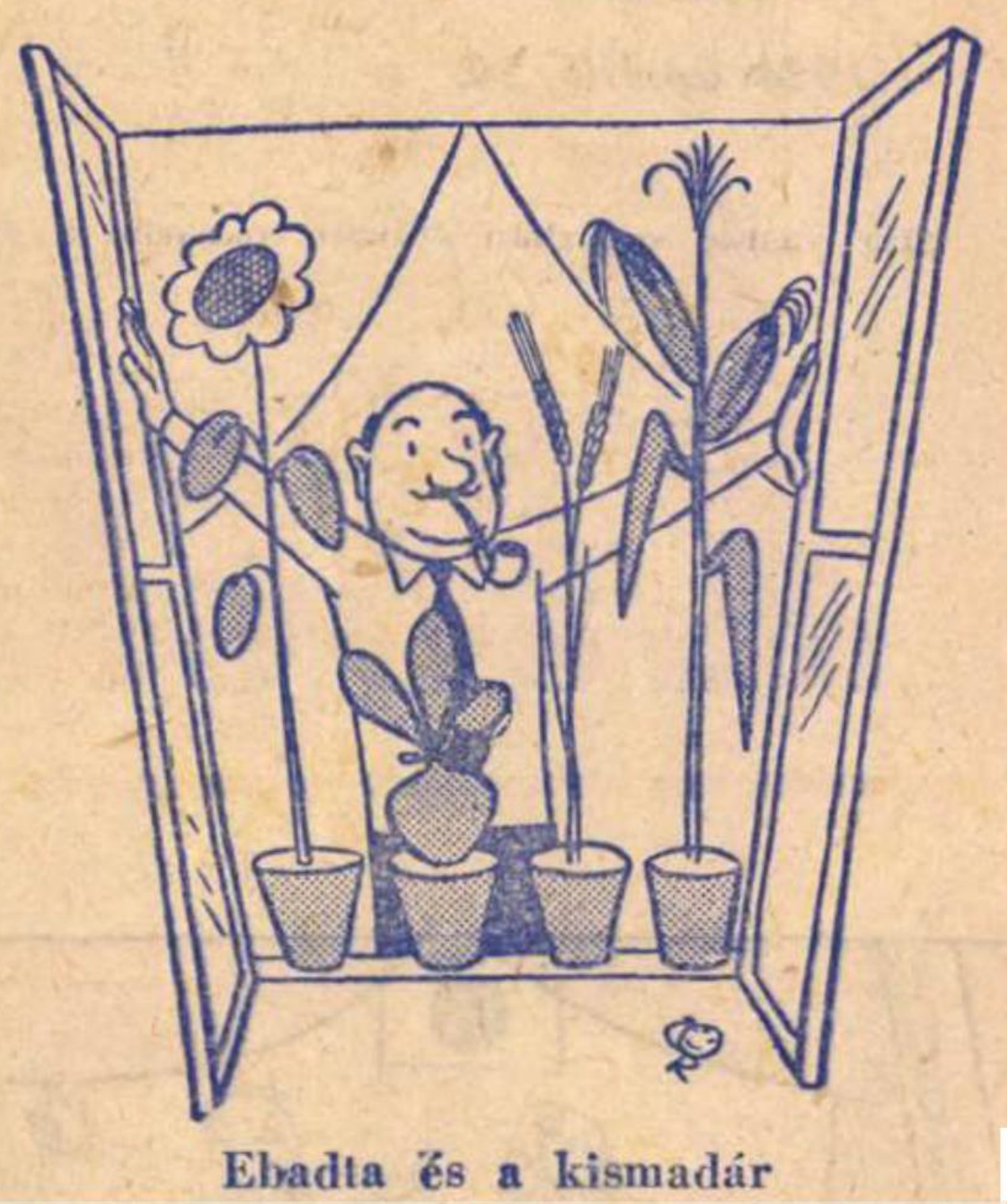

Ebadta és a kismadár

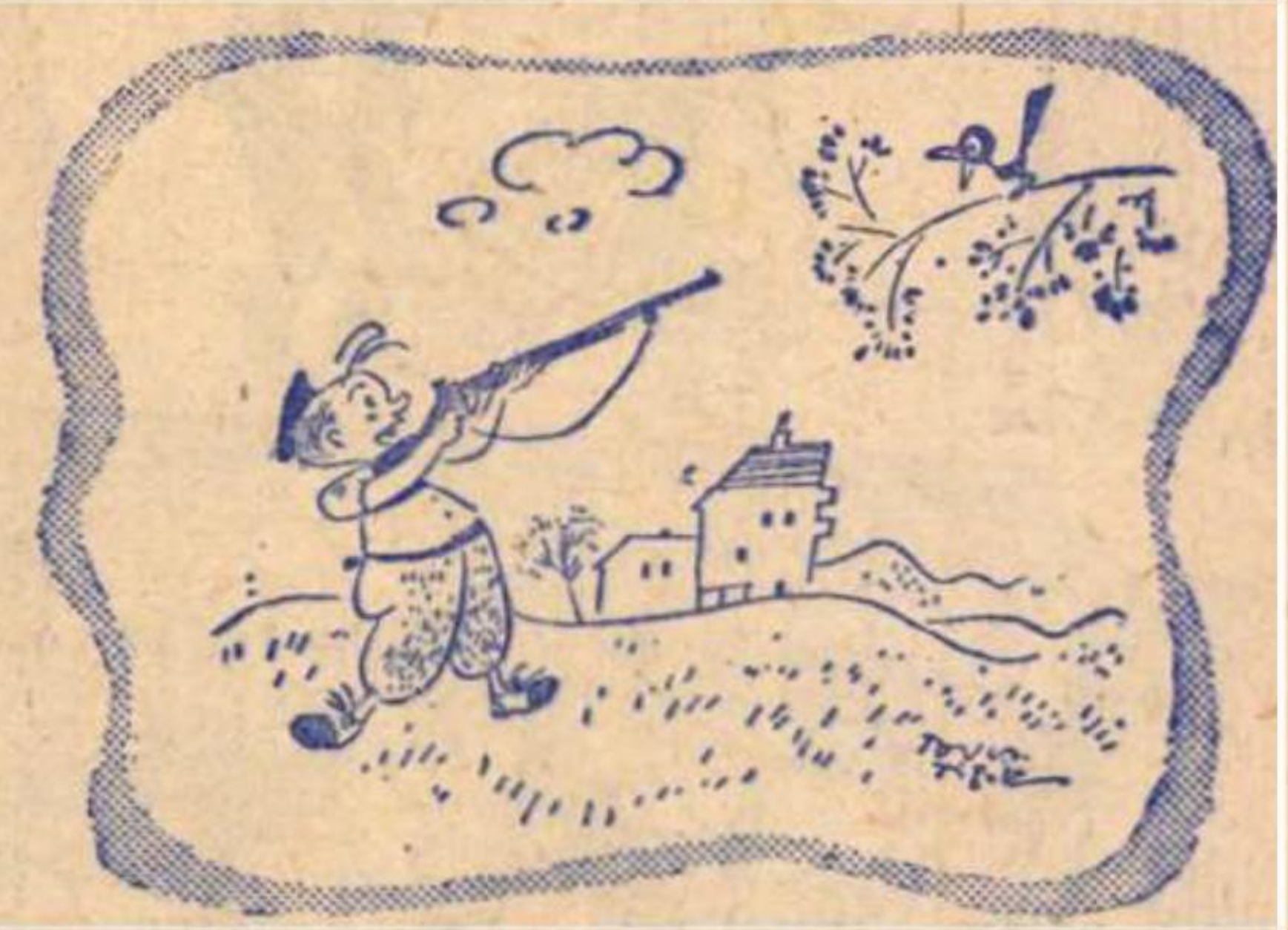

— Vigyázz, mert én egy hasznos madár vagyok...

— Te vigyázz, mert én egy haszontalan gyerek vagyok.

……

Átalakítanak

Amikor volt kollégáim nagy bánatára átkerültem az Ebimpexhez, már jóelőre figyelmeztettek, hogy nagyon vigyázzak viselkedésemre, mert az Ebimpex vállalat dolgozóiban erősen kifejlődött a kritikai érzék. Eleinte nem is volt semmi baj, csak később kezdték hangoztatni, hogy nem vagyok megfelelő elvű ember, mert egy skót terriert és egy ir szettert csodáltam meg legjobban, sőt, odáig vetemedtem, hogy egy-egy szem kockacukrot is adtam nekik, amivel világosan kifejeztem politikai állásfoglalásomat.

Kobald kartárs megkisérelte, hogy a védelmemre keljen, de a többiek lehurrogták. Amikor aztán az egyik termelési értekezleten elfeledkeztem magamról és rágyujtottam, akkor Kobald kartárs volt az első, aki — hogy helyrehozza multkori hibáját — felszólalásában kitért arra is, hogy noha a dobermann kiváló kutyafaj, mégis helytelen, hogy egyesek a nyugati irányzatot elsőbbségben részesitik a vállalatnál. Itt jelentőségteljesen rámnézett. Mert tudvalevő — folytatta Kobald kartárs — hogy demokratikusan gondolkozó nő nem dohányzik és általában a törpe rattler haszontalan szobadísz, szemben a magyar pulival.

Pár nap mulva Cinóber kartárs hívta fel a figyelmemet arra, hogy szocialista érzelmű ember nem hord szűk szoknyát. A folyosón Okker kartársnőbe ütköztem, aki megvigasztalt. Szerinte Cinóber marhaságot mondott. Okker kartársnő szerint igenis lehet szűk szoknyát hordani, sőt, a szűk szoknya kifejezetten népgazdasági érdek, tudniillik ehhez csak másfél méter anyag kell, a bő szoknyához pedig legalább két méter. Tehát minden szoknyámmal egy fél métert takarítok meg dolgozó társadalmunknak. Viszont ő a legjobb indulatúan azt ajánlja, hogy ne ruzsozzam magam, mert az nem való. Elbátortalanodva kérdeztem meg, hogy ha nem való, akkor mi a fenének gyártják és árulják és miért vannak kozmetikai vállalatok egyáltalán? Erre válasz helyett megvetően végigmért és otthagyott.

Alig telt el még néhány nap, az egyébként jóindulatú Ultra Marin vettem észre döntő változást. Utálkozva nézett végig rajtam, s amikor megkérdeztem, hogy miért, a hajamra mutatott. Előző nap daueroltattam. Ekkor tudtam meg, hogy a gondozott frizura is polgári csökevény. Délután ismét elmentem a fodrászhoz és úgy lenyirattam a hajamat, hogy a dauerból semmi sem maradt.

Szorgalmasan alkalmazkodtam. A hajamat sosem mostam, nem is fésültem, az arcomra sosem tettem ruzst, vagy pudert, csámpás cipőben és rongyos harisnyában jártam, s elővettem legrégibb, divatjátmult, kinőtt ruháimat. Nem azért mondom, de az alkalmazkodásnak meg is volt az eredménye. Egy hónap mulva már ugyanezek a kartársak elismerően nyilatkoztak rólam, befogadtak maguk közé.

És ekkor jött a baj. Visszahelyeztek eredeti vállalatomhoz, ahol csupa megdöbbent pillantással találkoztam. Senki sem tudta megérteni, hogy rövid hat hét leforgása alatt hogyan lettem ennyire elhanyagolt. Rohammunkában kezdhettem meg a visszaalakulást.

(rafael)

CSŐREPEDÉS

Már vastag sugárban szökelt magasba a víz, amikor a műhely dolgozói észrevették a csőrepedést. Fabula Béla marós ösztönszerűleg rálépett a repedés nyílására, hogy elejét vegye a további kárnak. Visszatartotta a vizet egészen addig, amíg a röpgyűlésre hívó kolompolás elszólította onnét. Gondolkodott, hogy menjen-e vagy ne, de a műhelytitkár józan hangja belátásra bírta.

— Fabula szaktárs, ez magának is szól. Röpgyűlés van, nem hallotta? Hagyja ezt a vacakot, ne gondolkodjék, hanem jöjjön, a műhelyünk létéről van szó. Látja, így válik el, hogy ki érzi igazán magáénak az üzemet.

A röpgyűlésen elnöklő Humbula gondterhelt arccal rendezgette jegyzeteit, néha beírt valamit, itt-ott javítgatott rajta, a többiek feszült figyelemmel nézték. A halálos csendet csak az elszabadult víz csobogása törte meg. A helyzet komolyságát éreztetve várt egy darabig, aztán halkan megszólalt. Míg beszélt, gondterhelt homlokára kiült a felelősségtudat.

— Szaktársak! Komoly veszély fenyeget bennünket. Az ebből származó kár meghaladhatja az évi termelési értékünket is. Szaktársak! Tennünk kell valamit, hogy kitárgyalhassuk a csőrepedés ügyét. Kérek ötleteket és javaslatokat. Minél többen szóljanak hozzá. Tessék.

Elsőnek Fabula Béla szólalt fel. Egészen jól beszélt, míg el nem kapta a felszólalási láz.

— Szaktársak! Én javaslom, hogy dugjuk be egy darab olajos ronggyal a csőrepedés nyílását, addig amig megérkezik a vízvezetékszerelő. Habár ez nem egészen hivatalos eljárás, mert a dolog nem ránk, hanem a karbantartó részlegre tartozik. Maradjon mindenki a saját mesterségénél. Ezt én már a szakmai oktatásnál is kihangsúlyoztam. Szaktársak, ezúton szólok azokhoz, akik még nem rendezték a tagsági díjukat. Ebédután nálam kifizethetik. Csak ne csoportosan jöjjenek, mint a multkor, hanem egyenként. Köszönöm szaktársak.

Azzal leült. Az elnök további felszólalásokra buzdított

— Tessék, tessék szaktársak, tessék. Fabula szaktársnak helyes meglátásai vannak, fontolóra lehet venni, de vitára is ad alkalmat. Tessék Pöszméte szaktárs.

— Szaktársak! Azt hiszem, ez nem tartozik szorosan a csőrepedéshez, de nekünk sohasem szabad szem elől tévesztenünk a vidéket, a falut, a belterjes kis tanyaközpontokat, ahová a telefon után megérkezett a bábaasszony, s a frissen fúrt ártézi kútból jéghideg forrásvíz csobog a pusztába. Szaktársak, én erről beszélek, mert nekem fontos az, hogy a tej tápértéke meghaladja a magas silótakarmányhozamot, egy tenyérnyi föld se maradjon lekaszálatlanul a füves árokpartokon és szem előtt tartom a szemveszteséget. Ezek a szempontok késztettek felszólalásra kedves szaktársaim.

Recsege Brunó kapott szót.

— Szaktársak. Két tábor áll egymással szemközt. Egyik oldalon állnak a békeszerető országok, a másik oldalon a kapitalisták, élükön az imperialistákkal. Ez úgyebár két tábor, ez a két tábor áll egymással szemközt. Így jellemezhető a mai világpolitikai helyzet. Szóval az egyik az egyik tábor, a másik tábor a másik tábor. A másik tábor áll az egyikkel szemben. Csak ennyit akartam mondani szaktársak.

A költői lelkületű Csigolya Hugó kért szót, gondolván, hogy most kivágja a rezet, és megmutatja, hogy tud rögtönözve rimelni, s méltó a csasztuska-brigád vezetésére. De Humbula elnök nagy csobogással felemelkedett és közbeszólt.

— Szaktársak, elnézést kérek, sajnos félbe kell szakítanom Csigolya szaktárs értékes felszólalását, mert már térdig elöntött bennünket a víz. Ajánlom, hogy menjünk át a kisműhelybe, ott nyugodtan folytathatjuk röpgyűlésünket.

Martin István

TÁRGYILAGOS KRITIKA

Az „Új Komló“ című bányászlap 1954 április 6-i számában a sportrovat hírt ad a Komlón tartott I. osztályú minősítő sakkversenyről. A cikk második bekezdése a következőképpen hangzik:

„A verseny sikere — mind sportvonatkozásban, mind az eredményét tekintve — Komló részére kiemelésre méltó sakkmegmozdulás volt. Erről tanuskodik a sportszerű keretek közt lefolyt verseny és a helyezések sorrendje. A versenyt *Hajtun mester* nyerte kilenc és fél ponttal. A játszmákat biztosan tartva a kezében, meggyőző erejű támadásokat mutatott be, elegyítve példákkal a helyes pozíciós játékra is. Magatartásával és baráti modorával olyan légkört teremtett, hogy sakkozóink verseny után is örömmel vették körül és hallgatták előadásait, tanácsait. Reméljük, még többször is látjuk Komlón.“

Aláírás: Hajtun mester.

Azt hisszük, ehhez nem kell kommentár, hiszen Hajtun mester bizonyára jól ismeri önmagát. Most már mi is ismerjük őt.

ÖTLETES BÁNYÁSZOK

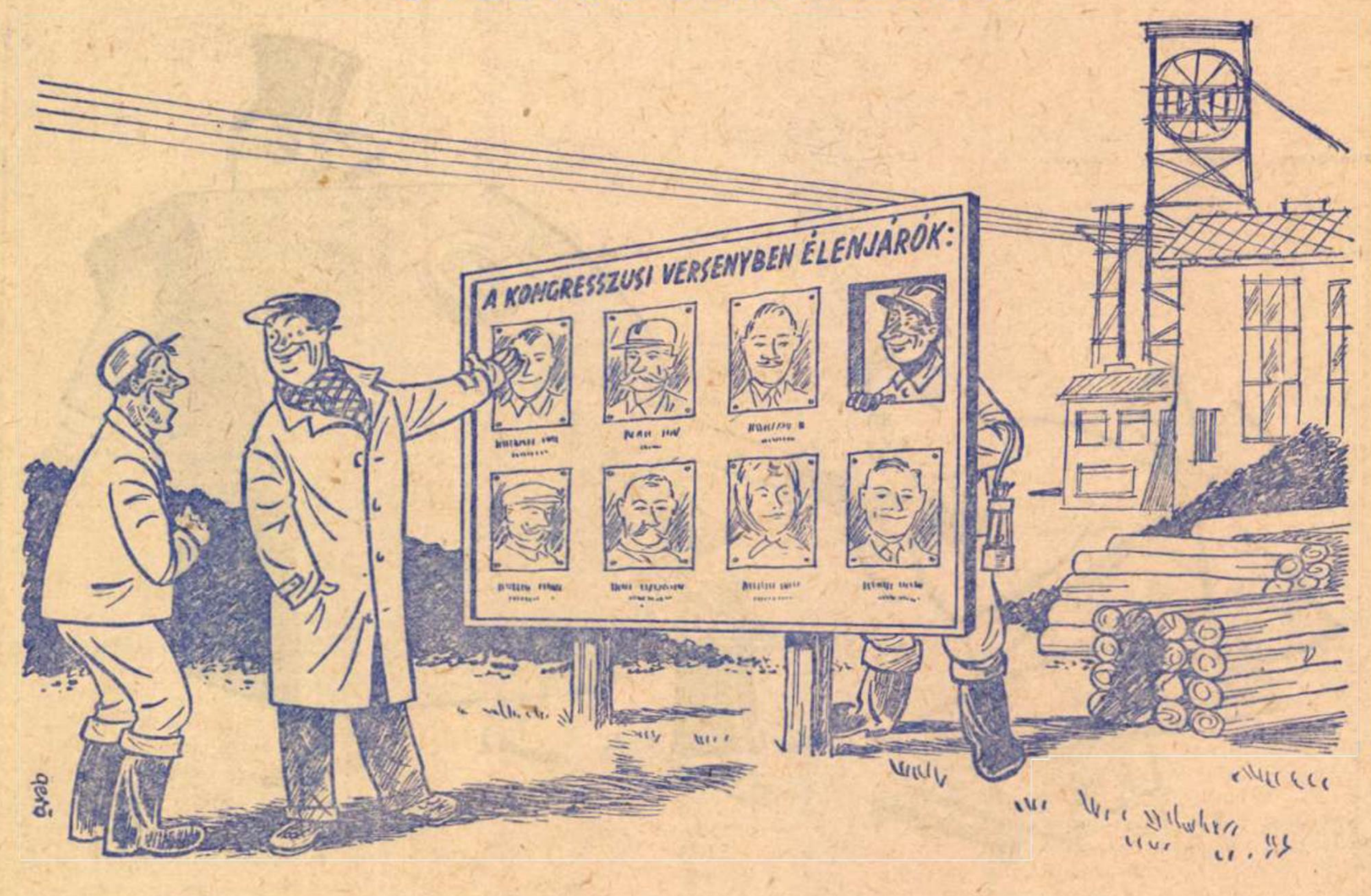

— Mit szólsz az újításunkhoz? Mindenki kipróbálhatja, hogy fog majd a képe a táblán festeni...

Az USA állatkertje

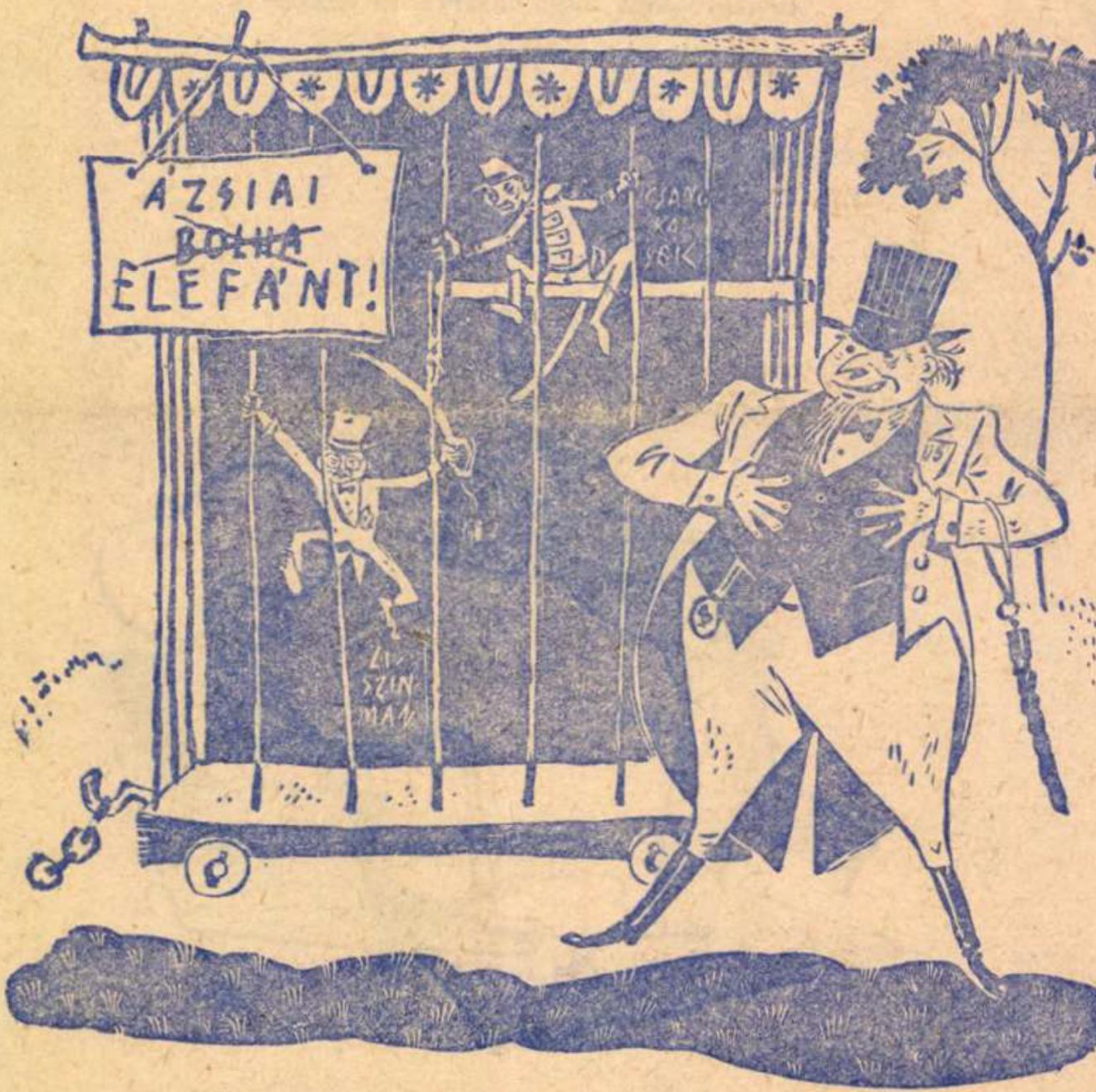

Igy lesz a bolhából elefánt?

Szép kis jövő...

Elsenhower kijelentette, hogy az Európai Védelmi Közösség ratifikálása esetén a megszállást korlátlan időre meghosszabbítják.

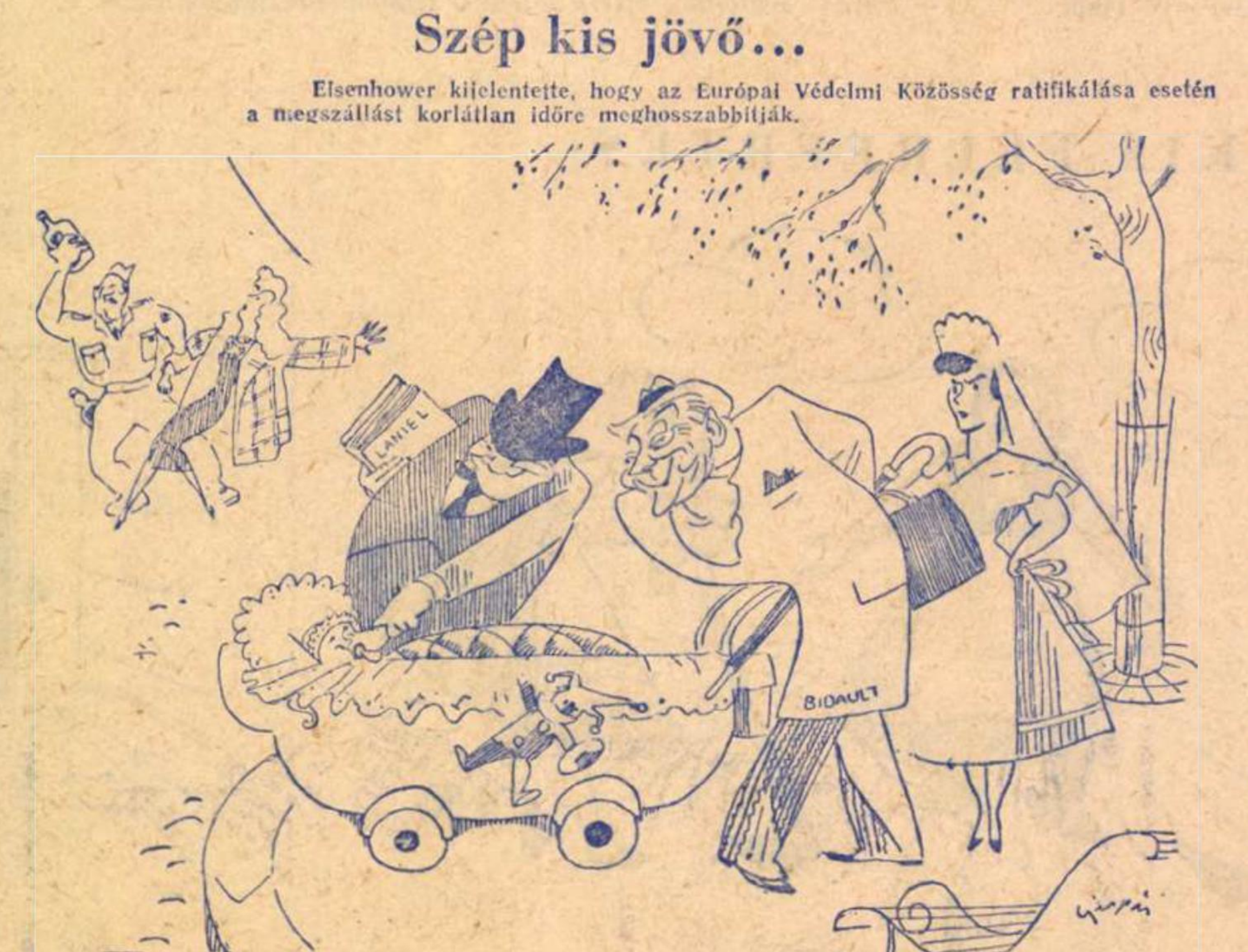

Laniel: Látod kislányom, ha te nagylány leszel, még mindig ezek az amerikai bácsik fognak rád vigyázni...

Fontos munkakörben

Meglehetősen sablonosan kezdődött a történet. Ott topogtunk a megállónál, jött a villamos, megrohantuk az ajtókat, a kalauz hirtelen lecsengetett és a kocsi elindult. Viharos hullámokban szállt utána a magyar áldás.

— Le kell csukatni!

— Még jobb volna egy pofonna észretériteni.

Egy svájcisapkás bajuszos futv érkezett a megállóhoz, de rögtön csatlakozott a tüntetőkhöz és ő méltatlankodott a legjobban.

Aztán jött a másik kocsi, újbó megostromoltuk és a szerencsésebbek fel is jutottak. Magam is felkúsztam és rögtön megálltam az ajtóban. (Miért kérem? Más nem ál meg az ajtóban?)

Vékonyka hang jött felénk a kocsi belsejéből:

— Felszálltak ott hátul?

Csak azok válaszoltak, akik má felszálltak:

— Igen!

Ekkor a fiatal kalauznő kedvesen felém fordult:

— Elvtárs, legyen olyan kedves húzza meg a csengőt!

Először azt hittem, rosszul hallok De aztán megismételte a kérést. Én álltam a csengő mellett és valóban engem ért a fontos megbizás, amit társadalmi munkában azonnal el is végeztem őszintén bevallom, gyermekkori álmom teljesült: sok-sok esztendővel azelőtt vágytam arra hogy igy egyetlen mozdulattal meg indithassam a villamost. Parány lámpalázzal küszködve örültem a sikernek, amikor a lépcső környékérő pokoli hangzavar érkezett.

— Disznóság! Nem várják meg míg az utasok felszállnak!

Egy utas (ugyancsak társadalm munkában) kétszer megrántotta csengőt, mire a kocsi megtorpant Bősz hadak nyomultak fel a perronra.

— Le kell csukatni! — üvöltött valaki.

Többen rám mutattak. A közhangulat határozottan ellenem fordult Lebuktam Válogatott gorombaságok röpködtek felém:

— Miért avatkozik bele a más dolgába!? — kiabálta egy szatyros n

A frissen felkapaszkodottak versenyeztek egymással, hogy ki tud nagyobb gorombaságot kiáltani felém. Amikor már mindenki elharsogta építő kritikáját, egy kékballonos fiatalember rámförmedt:

— Az ilyen embert nem volna szabad felengedni a villamosra!

Felsóhajtottam. Az ellenséges tömegben mégis akadt egy jóakaróm

(stella)

ŐSI JAPÁN SZERTARTÁS ÚJ FORMÁBAN

Magasállású japán politikusok hajóstársaságoktól pénzt zsaroltak ki

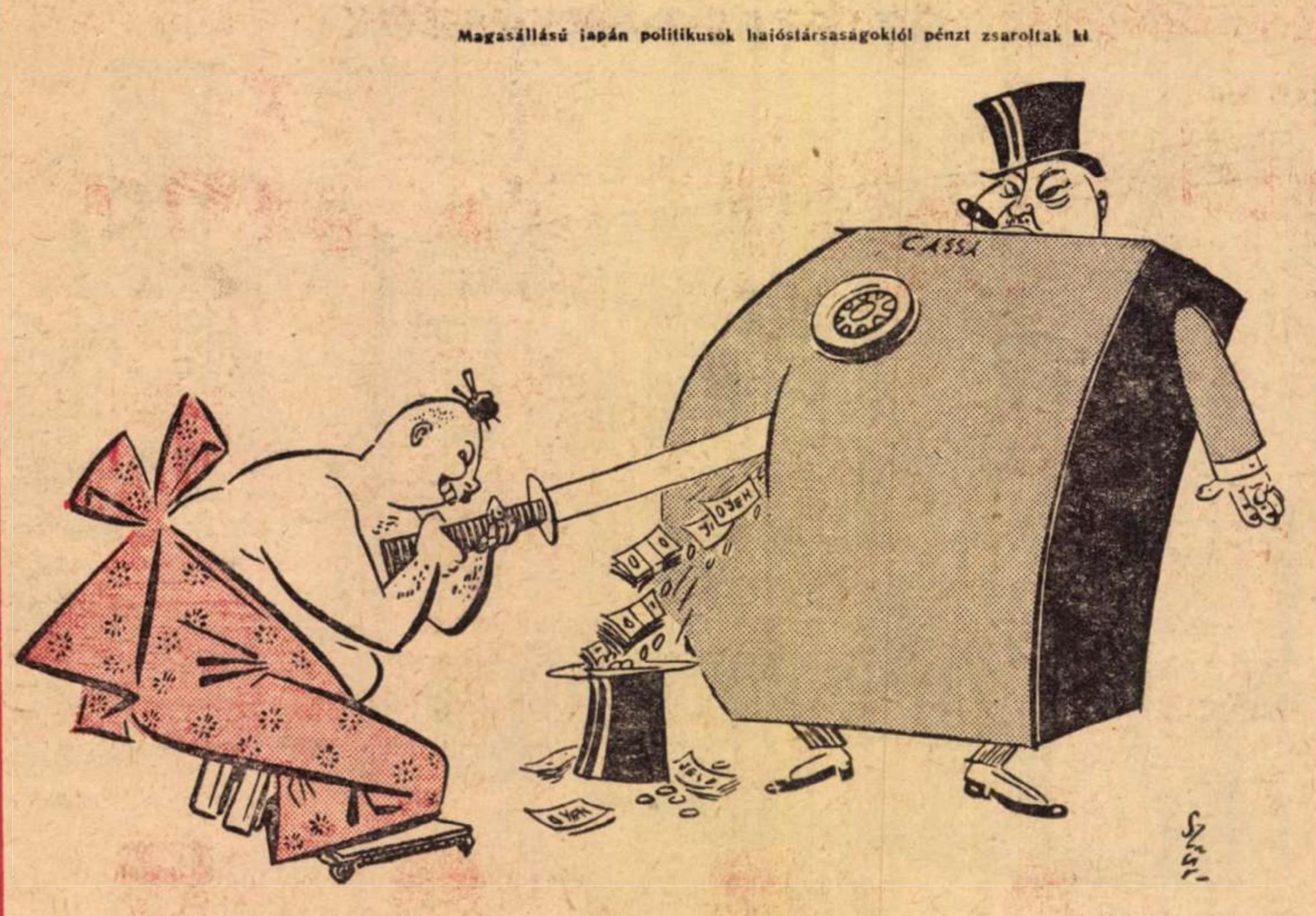

— Ne haragudjon, de nekem most olyan rosszul megy, hogy kénytelen vagyok harakirit elkövetni magán...

SZ. MIHALKOV

Az irigy beteg

Egy nagy rendelőintézetben
Nyügös Tamás ül velem szemben
S keservesen panaszkodik:
— Ez szörnyü, ami itt folyik.
Az orvos úgy kivételez,
Hogy ennek csúnya vége lesz!
Egy beteg kúpokat kapott,
A másik édes szirupot,
A harmadiknak porokat
Írt fel és finom borokat.
Van kinek forró pakkolást
Rendelt s fürdőket, gyógymasszázst.
Remek diétás étkeket
Is kapnak egyes betegek.
De vélem aztán jól elbánt most:
Felírt valami vacak cseppet,
No meg adott egy jó tanácsot,
Hogy dohányozzak kevesebbet!
Gondolta, nekem ez is jó.
Mi ez, ha nem protekció!?
De annyiba ezt nem hagyom,
Még ma megírom panaszom!

★

Sok beteg mindig azt gondolja,
Hogy őt mostohán kezelik
És irigyli a másiktól a
Szondázást és a próbareggelit.

Fordította: **Gerényi Tibor**

Adenauert Törökországban tiszteletbeli nagyvezirré nevezték ki

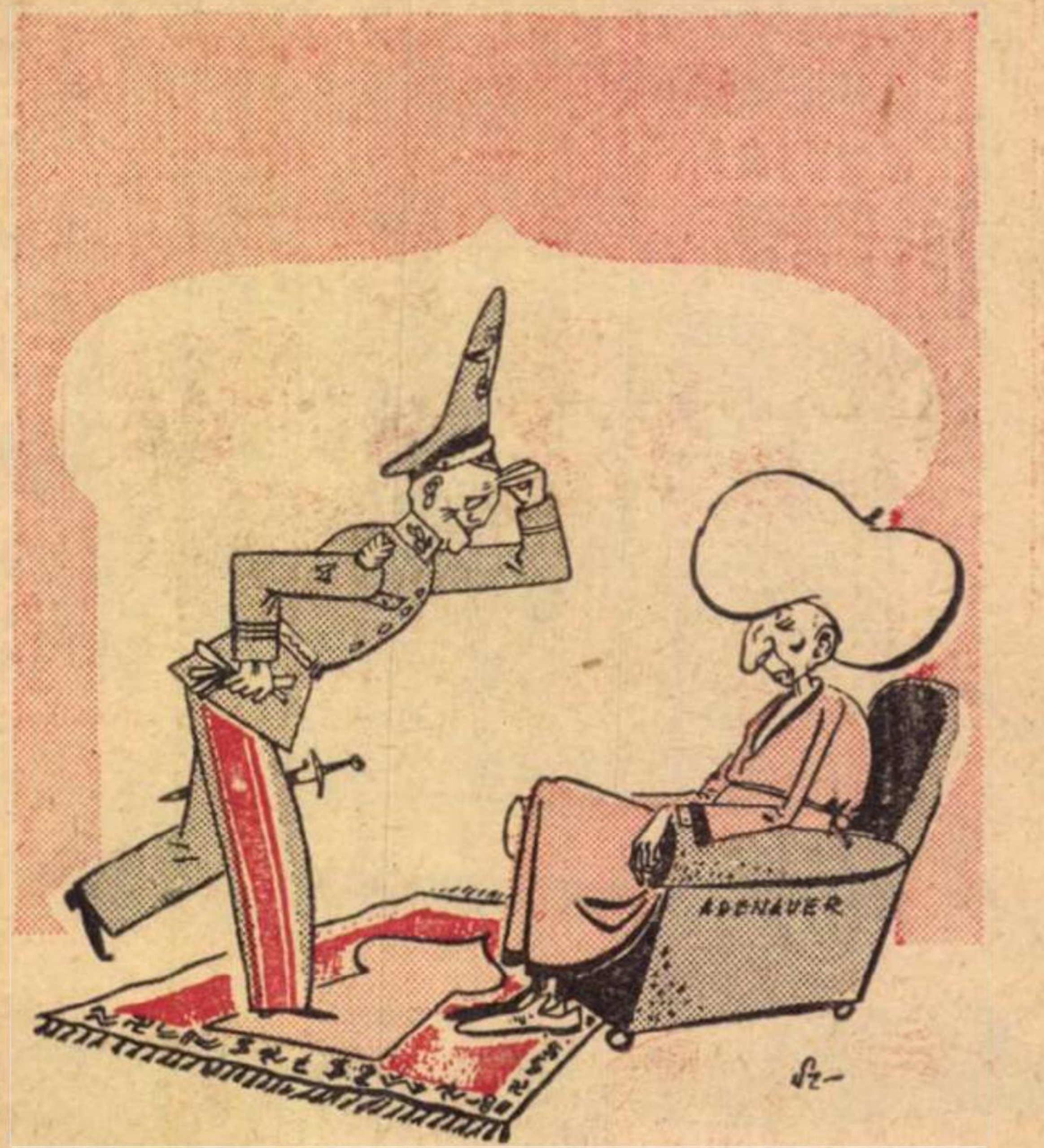

— Allah il Allah, kancellár úr, ez a nagyveziri turbán?
— Fenét! Jégtömlő! Fáj a fejem a francia ratifikálás miatt...

Hogyan lett bátor az V./a

— Ma beoltott bennünket az isiben a doki néni — közölte velem a kislányom.

Nem mindennapos nyelvkészségemmel és fordítói rutinommal rögtön átültettem a mondatot magyarra, szótár nélkül. Isi az iskola, doki az doktor. Olyan gyakorlatom van ebben, hogy az se okozott volna nehézséget, ha az oltást oltinak mondja.

— Én voltam a legbátrabb — folytatta beszámolóját Margitka. — Minden kislány félt, csak én nem.

Megdobbant a szivem. Ez az én lányom, hiába. Én is csak hírből ismerem a félelmet, legendák keringenek rólam a Ferencvárosban, hogy a legnagyobb bombazáporban is esernyő nélkül jártam. Láttam lelki szemeimmel Margitkát, amint kiválik a félénk kislányok csoportjából és döngő léptekkel a doktor nénihez siet, mondván: „Engem tessék elsőnek beoltani, doktor néni kérem, mert én kutyakemény gyerek vagyok és példát akarok mutatni ezeknek az ijedt nyuszikanak!" És utána: „Doktor néni kérem, nem kaphetnék még egyet?" Mire a doktor néni megsimogatja Margitka fejét és elismerően mormolja: „Hiába, apja lánya..."

Ábrándozásaim fonalát éles csengetés vágta el. Vőneki Évi jött, Margitka iskolai padszomszédja.

— Beojtottak bennünket Miklós bácsi — lelkendezett már az ajtóban. — Csuda klasz volt, irtó izgi... Minden kislány félt, csak én nem féltem.

Meghökkenve néztem Évire.

— Margitka azt mondotta — közöltem vele hüvösen — hogy minden kislány félt, csak ő nem.

Vőneki Évi nagyot nyelt, de aztán felragyogott az arca.

— Ő meg én nem féltünk — helyesbitett.

Itt véget is érne a történet, ha be nem lépett volna Csugari Marika egy csomó könyvvel a hóna alatt és sugárzó büszkeséggel a szemében.

— Ojtást kaptunk — kiabálta dölyfösen. — Irtó muris volt! Minden kislány félt, csak én nem féltem.

Margit, Éva és Miklós bácsi — vagyis én — rosszallóan nézett Marikára. Marika érezte, hogy bakot lőtt.

— Én féltem? — kérdezte felháborodottan Margitka.

— Te nem — sietett őt biztosítani Marika. — Meg az Évi se. Csak a többiek.

Itt már megint véget ért volna a történet, ha nem lép be Palackos Ilonka. De belépett.

— Beoltás volt — közölte újszerűen.

— Tudom kislányom. Mindenki félt, csak te nem féltél.

— Honnan tetszik tudni? — emelte rám csodálkozva nefelejtskék szemét.

— Csak úgy kitaláltam — mondtam hanyagul.

Közben azonban három szempár szegeződött vádlóan Palackosra. Palackos megtört a néma vád alatt.

— Azért a Margitka se félt — ismerte el lovagiasan. — Meg az Évi nem félt. Meg a Marika nem félt. Csak a többiek féltek. Mert azok oan gyávák.

Itt aztán csakugyan véget is ért a történet. Legalább is aznapra. Mert másnap véletlenül találkoztam az iskolaorvosnővel és érthető emberi kiváncsiságból megkérdeztem, hogy hogyan is folyt le voltaképpen az oltás.

— Nagyszerűen viselkedtek a kislányok — közölte — csak Margitka félt egy kicsit.

Egy világ dőlt bennem romba.

— Az én lányom? — hebegtem. — Az *én* lányom?!

— Igen — bólintott az iskolaorvosnő. — Azt mondta: „Az apukám is fél az *inekciótól*..."

Gergely Miklós

EGY KIS FÉLREÉRTÉS

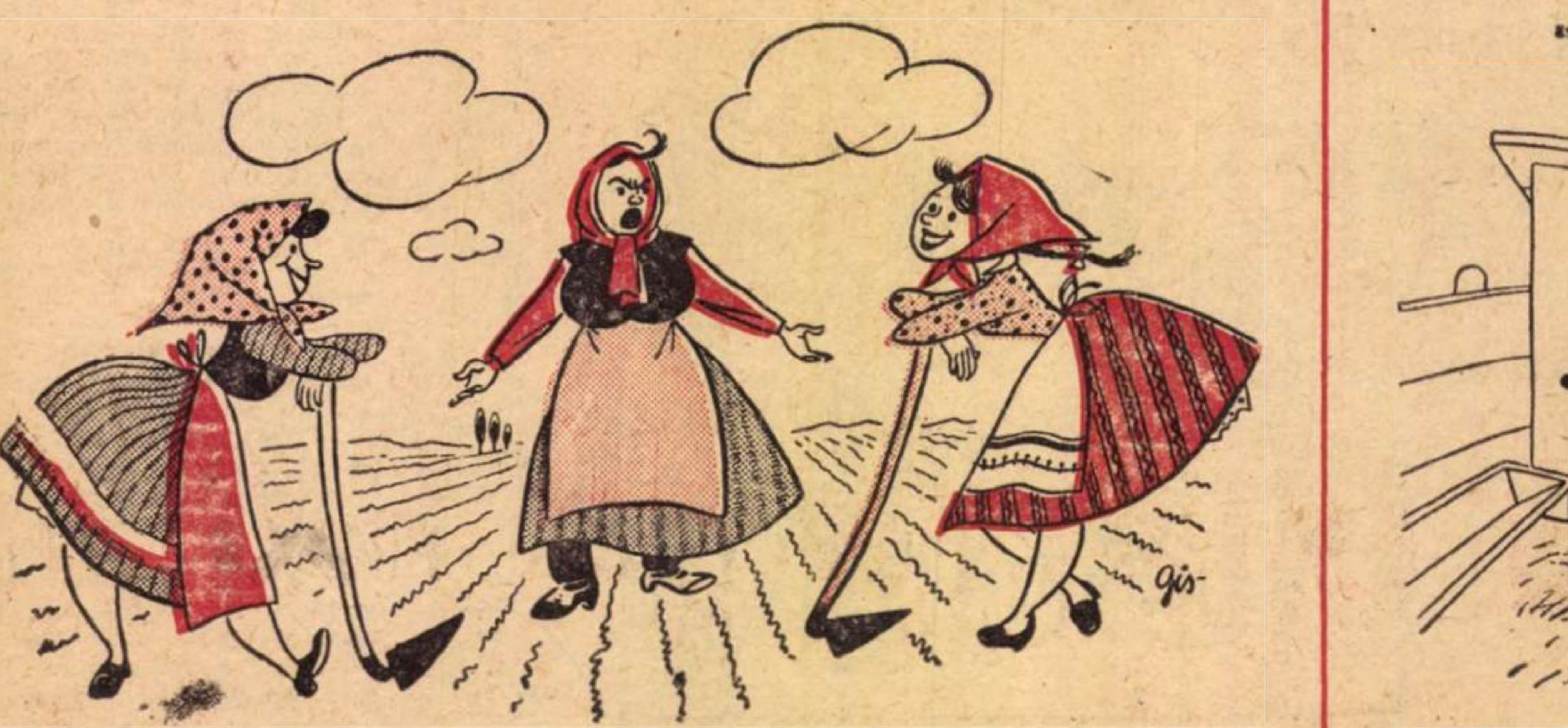

— Maguk már három órája pletykálnak itt kapával a kezükben!
— Mit csudálkozik? Most van itt a kapálás ideje...

Döntsön a sors

Aki a II. negyedévben teljesiti egészévi sertésbeadását, két mása 60 kg kukorica-beadási kedvezményt kap.

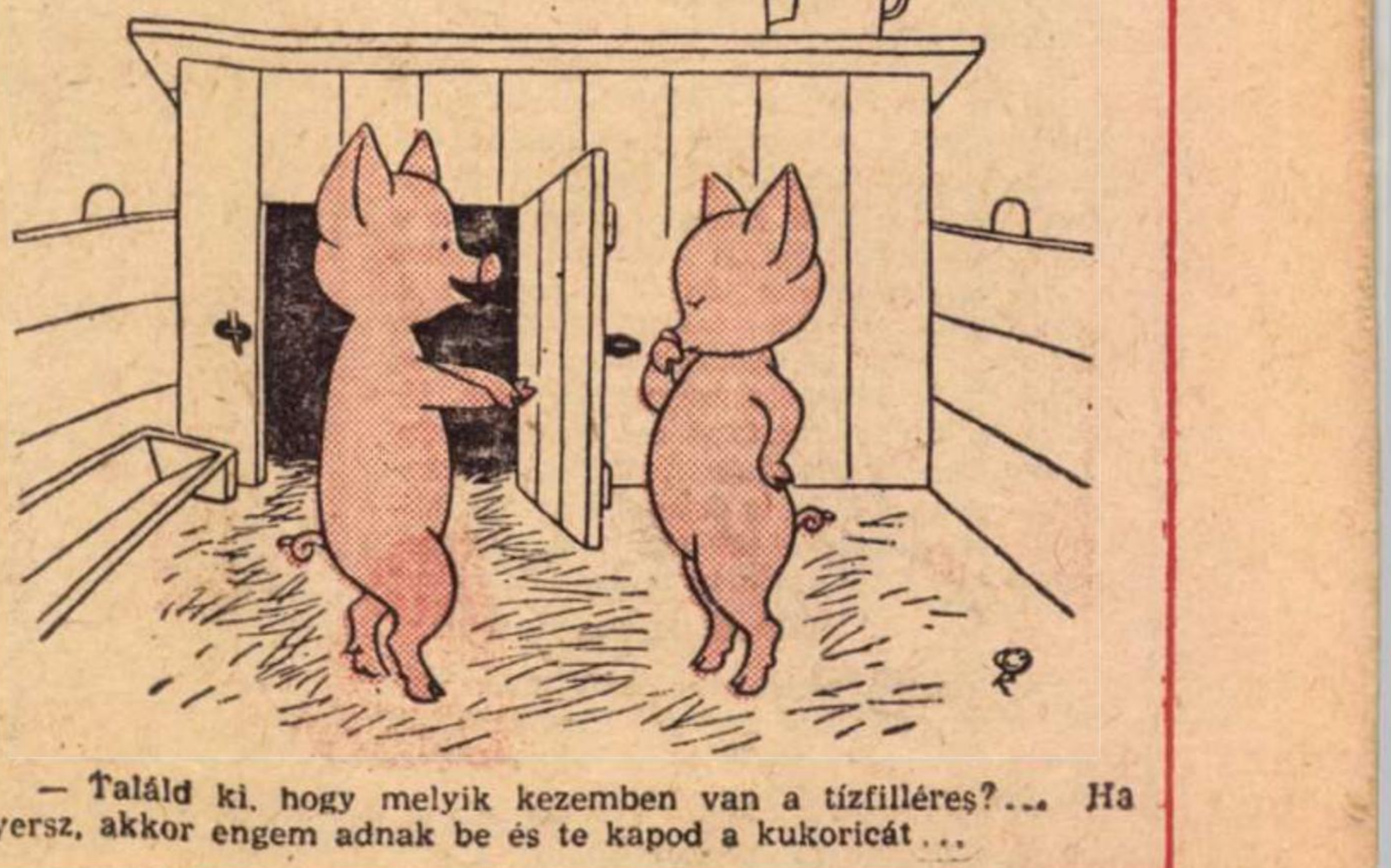

— Találd ki, hogy melyik kezemben van a tízfilléres?... Ha nyersz, akkor engem adnak be és te kapod a kukoricát...

„Házassági panaszkönyv"

Családi idill

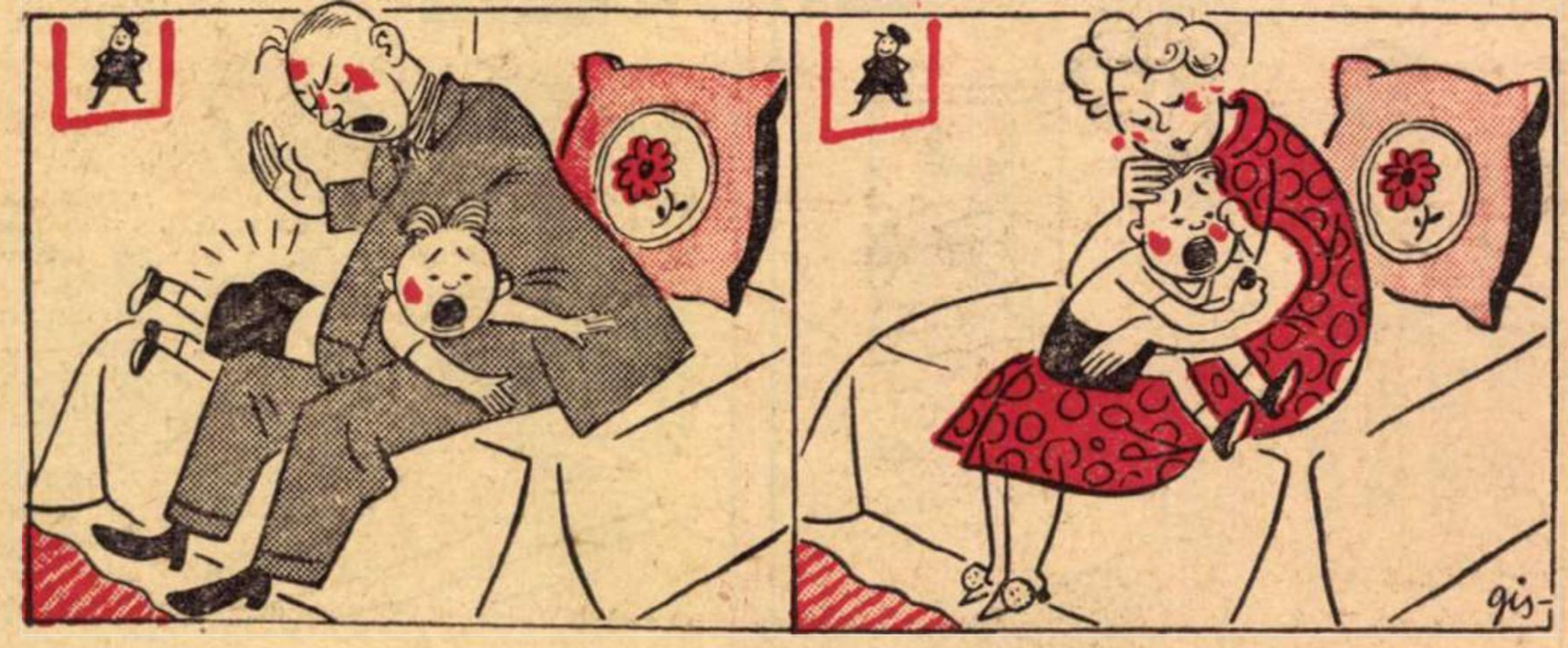

— Haszontalan kölyök. hát sohasem fogadsz szót anyunak?

— Bántott az a csunya, rossz apuka?

Nem marad más hátra

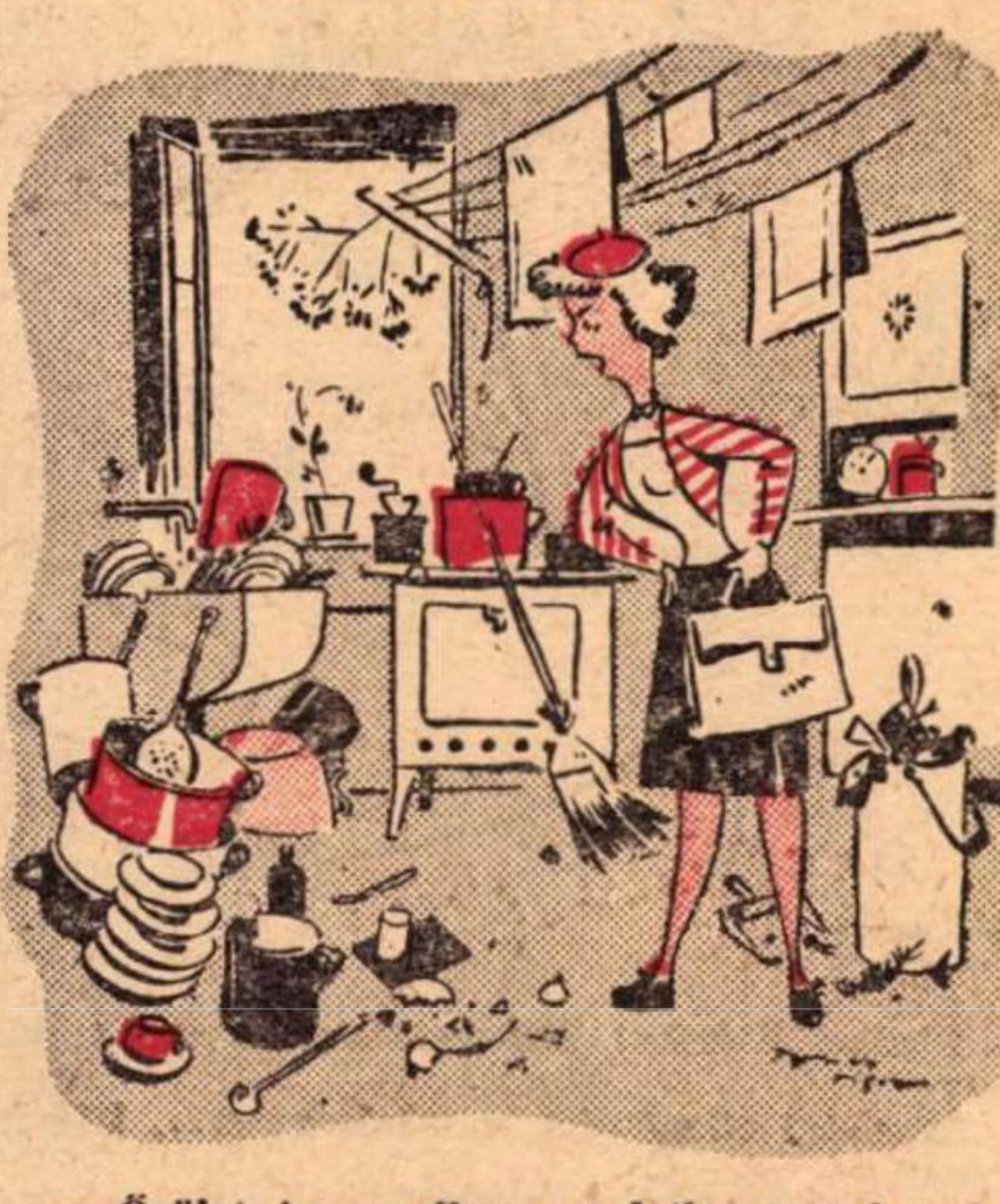

— Őrület, hogy milyen rendetlen ez a konyha! Látom már, sürgősen férjhez kell mennem egy házias mukihoz...

Az új munkaidő előtt

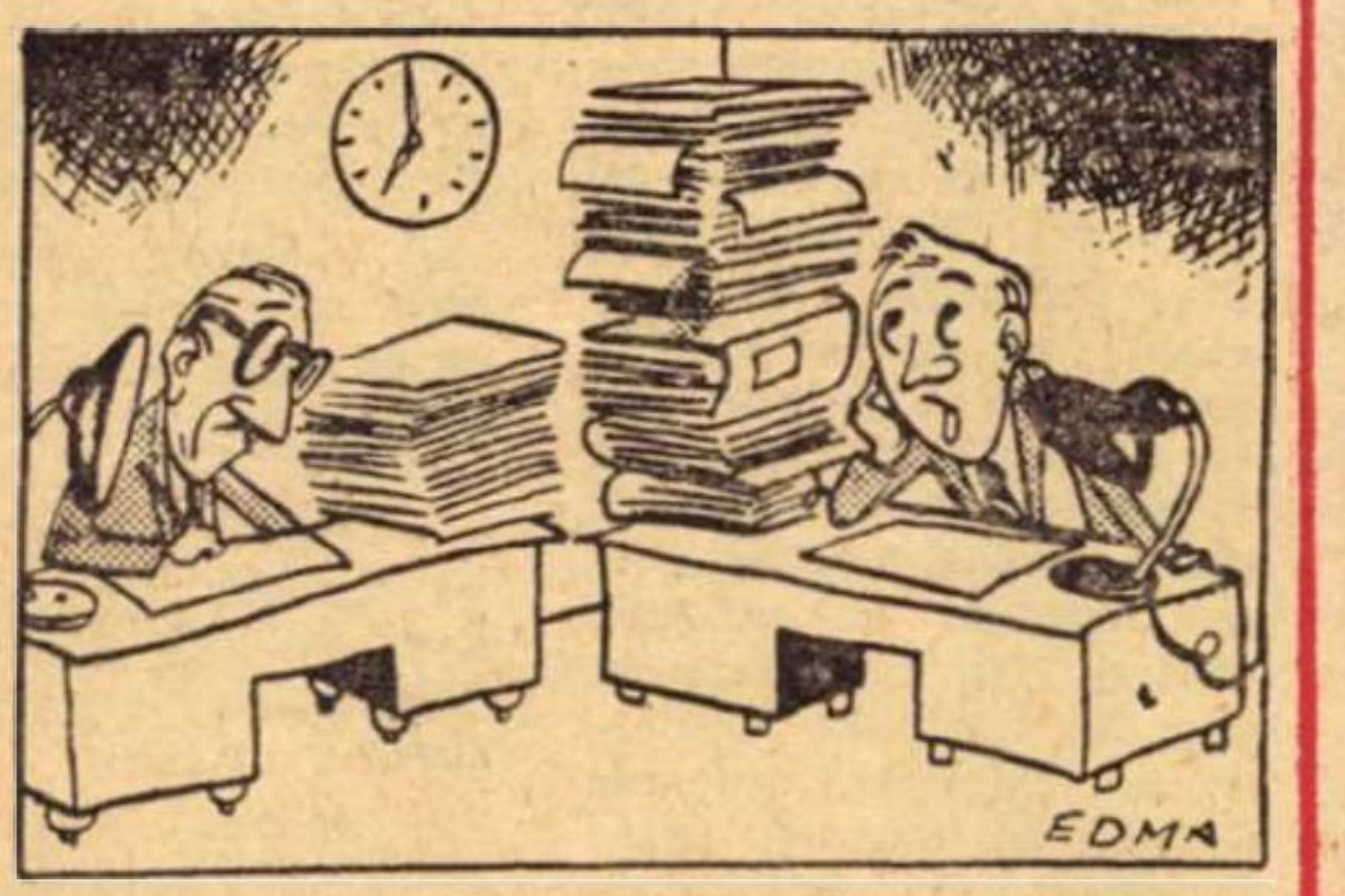

— Borzasztó, hogy az ember egy percet nem tölthet a családjával!...

Az új munkaidő után

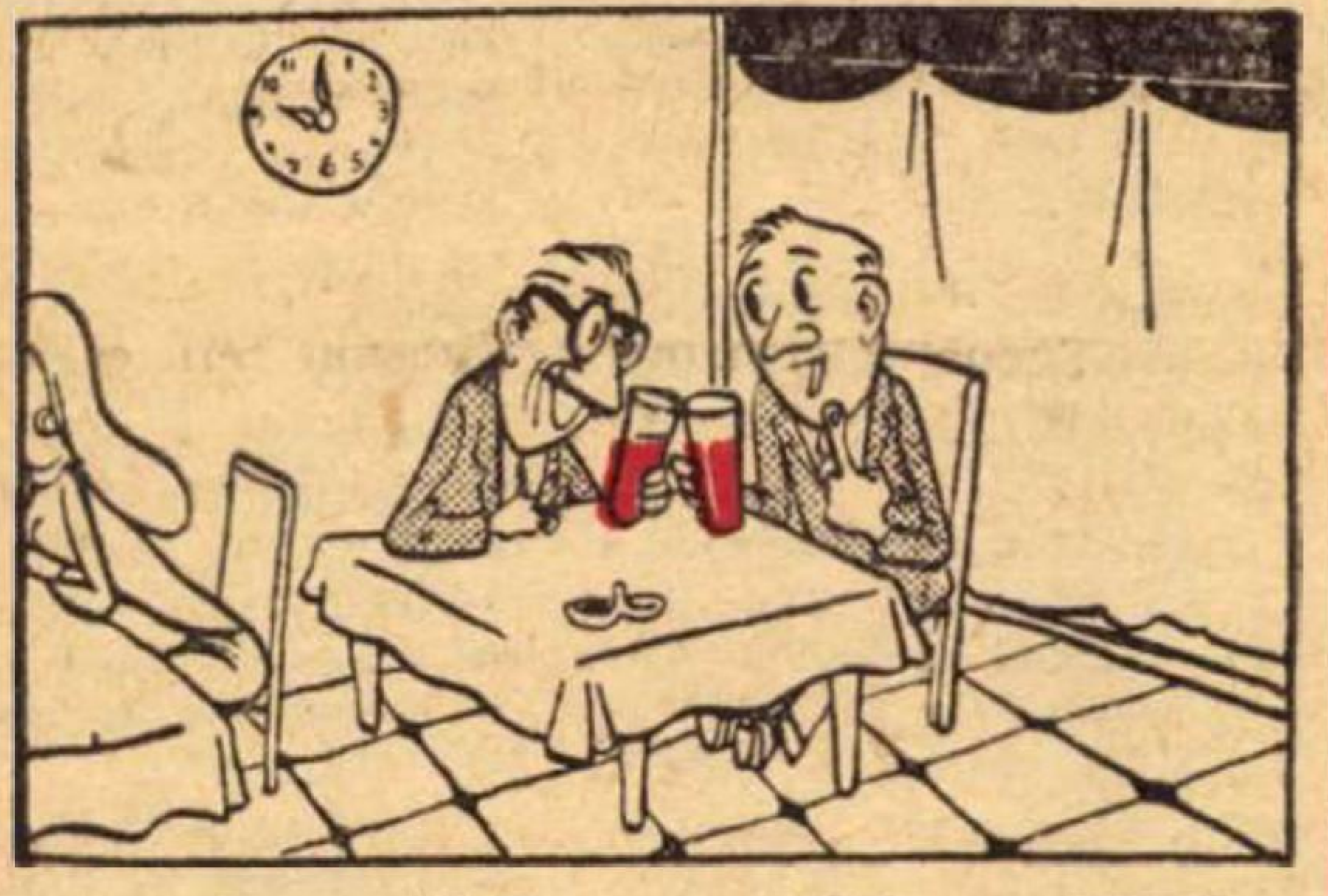

— Borzasztó. hogy az ember egy percet nem tölthet a családjával...

Séta az utcán, avagy aminek nem szabadna lennie

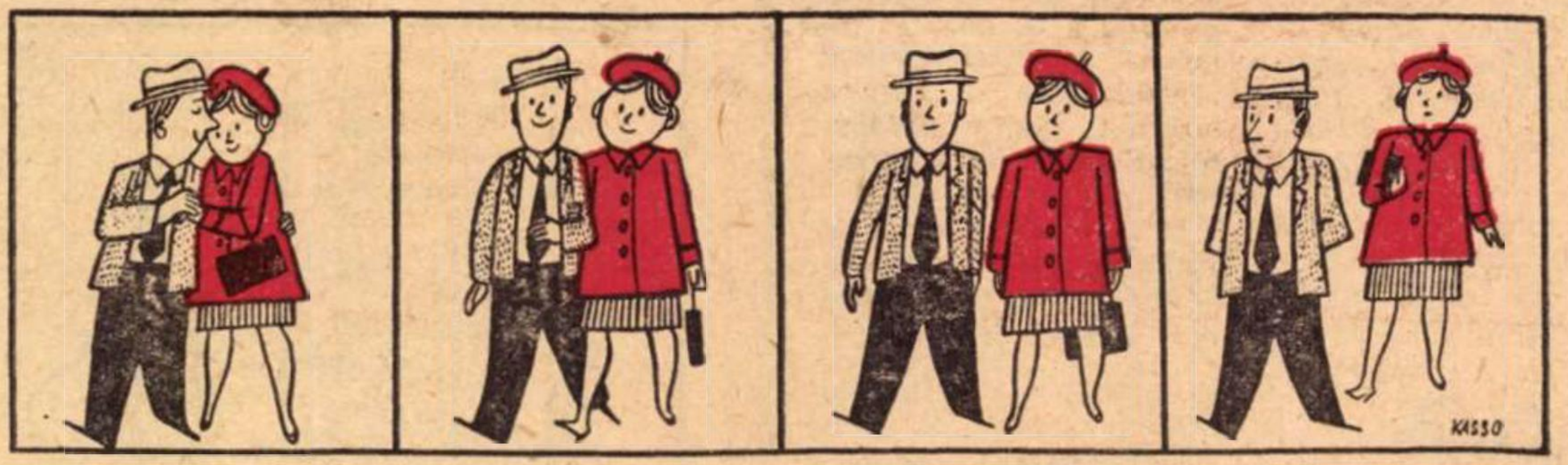

Féléves házasok

Egyéves házasok

Ötéves házasok

Tízéves házasok

Fő a nyugalom

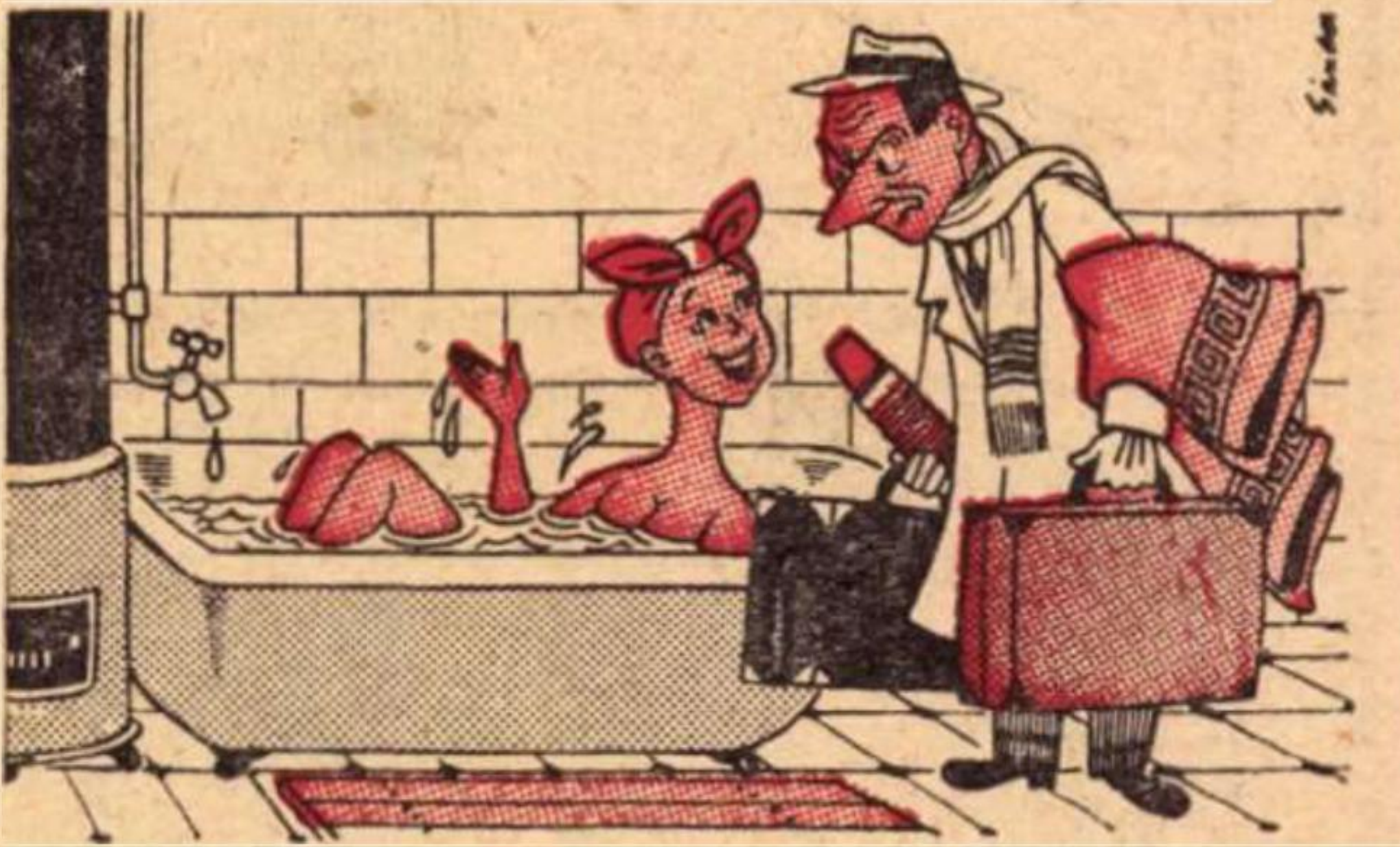

— Mit izgulsz, mit izgulsz? Legfeljebb a délutáni vonattal utazunk...

A nevelés csodája

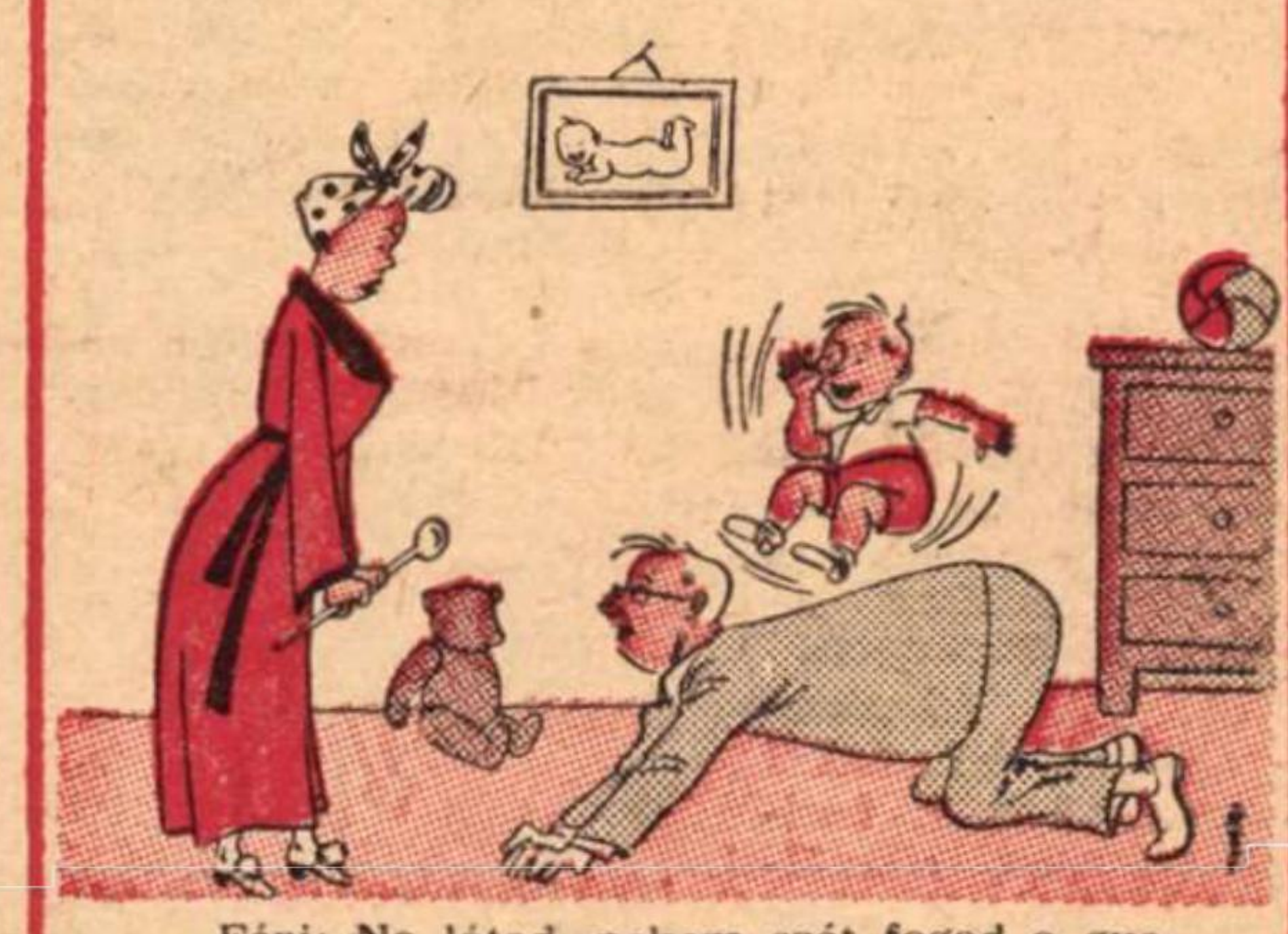

Férj: Na látod. nekem szót fogad a gyerek...

Pesti pillanatképek

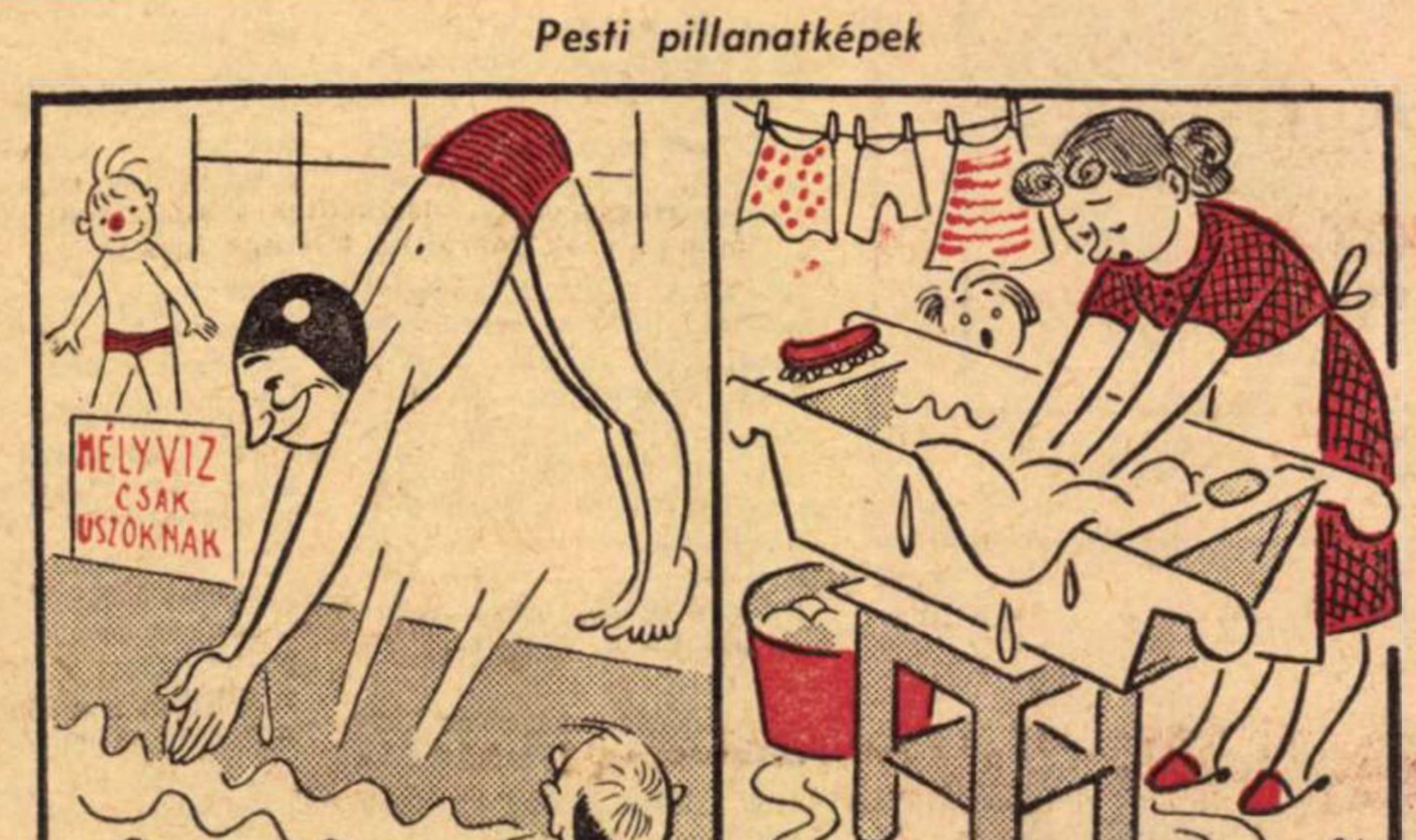

Apuka és anyuka szabadidejét tölti... a víz mellett.

Kép – szöveggel

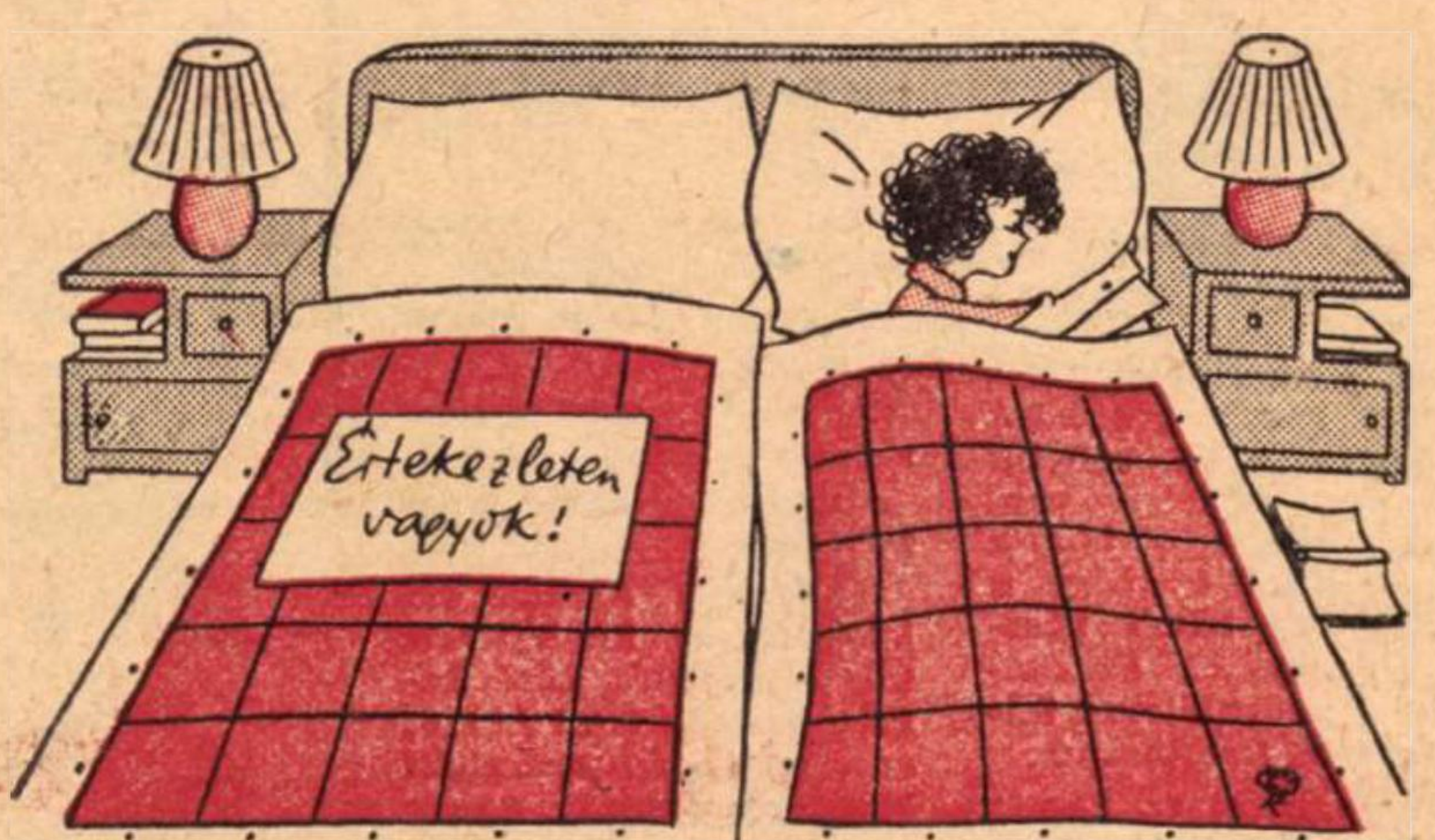
Értekezleten vagyok!

Rajzolóéknál

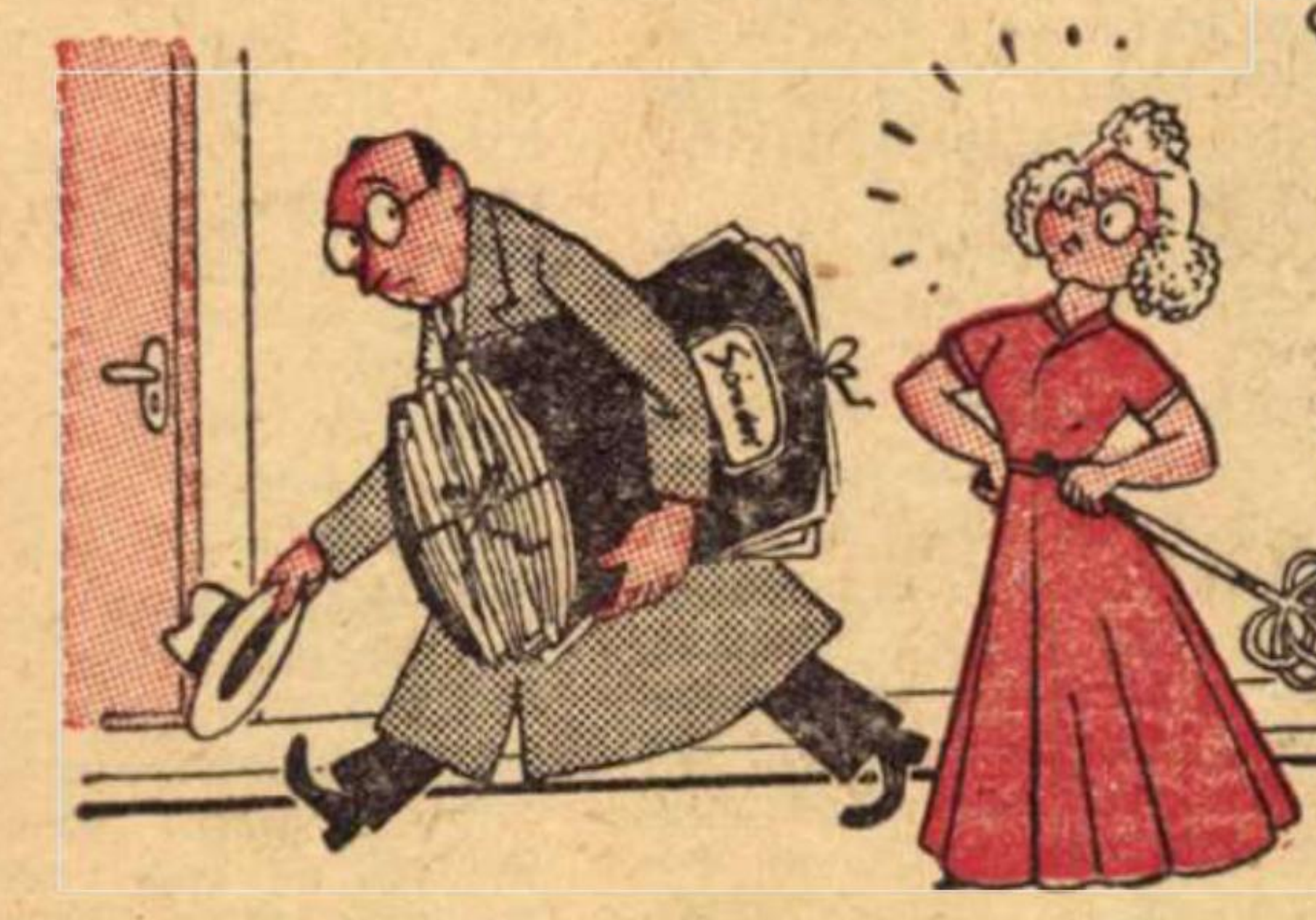

— Micsodaaa?! Ennyi vázlatot viszel be a „Házassági panaszkönyv" oldalhoz?

Relativitás, avagy a férj házon kívül és otthon

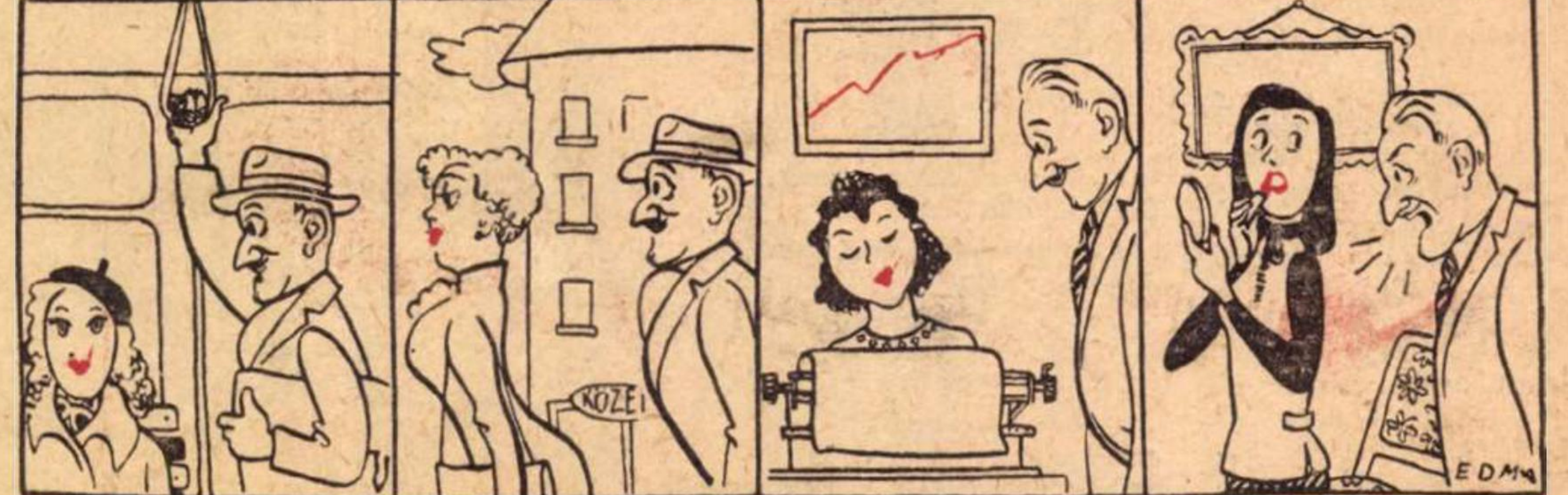

— Mit rúzsozod magad, fiam, tudod. hogy utálom...

Mai gyerekek

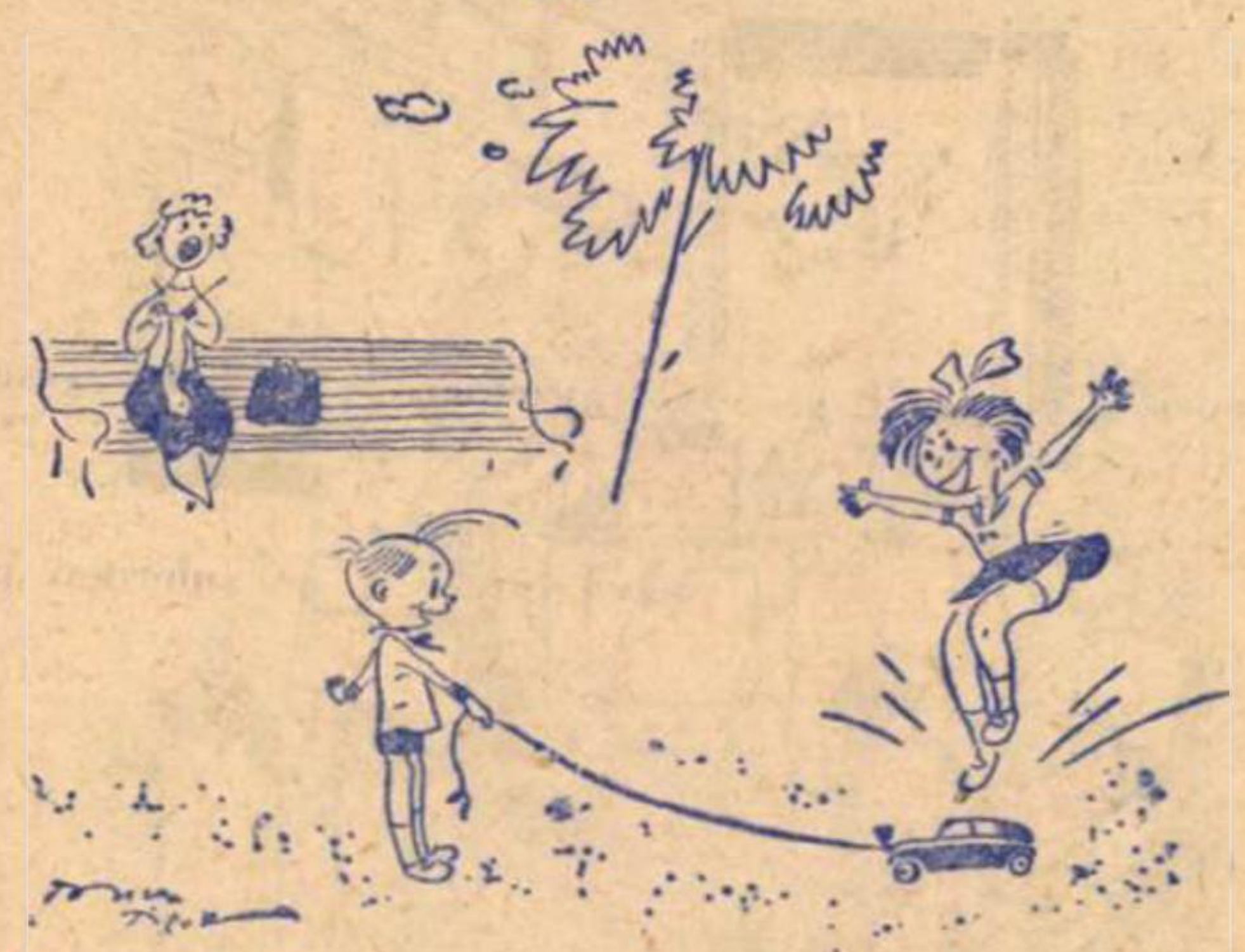

— Pistike, Klárika! Mit csináltok azzal a kisautóval?

— Minőségi ellenőrzést játszunk, anyu... Klárika a MEO-s!

* * *

Magánlevél, szigorúan bizalmas,

— Mert elvtársak, kár a régi üzleti levelezést teljes egészében papírmalomba küldeni! Igaz, ott is új papír készül belőle, de azok a levelek, amelyek nem gyűröttek, kitűnően felhasználhatók boríték céljaira. Össze kell hajtogatni, be kell enyvezni és kész a boríték.

Kemenesi, a felszólaló 100 forint ötletdíjat kapott és a vállalat másnap egy kocsirakomány papírt küldött a Borítékragasztó KTSZ-be.

Három héttel később Kemenesinek ismét szüksége volt 100 forintra, ezért újból szólásra jelentkezett az ötletnapon.

— Örömmel állapítom meg, hogy a régi üzleti levelezésből készült borítékok kitűnően sikerültek. Igaz, hogy a külső felén írás van, de a címet egy ráragasztott cédulára írhatjuk és akkor a posta kézbesíti a leveleket. A KTSZ sokkal több borítékot készített, mint amennyire a mi vállalatunknak szüksége van. Ezért javasolom, bízzuk meg a KTSZ-t, hogy a boríték egy részét készpénzért adja el. Az összeget sportosztályunk fellendítésére fordíthatjuk.

Kemenesi ismét kapott ötletdíjat és ettől a naptól kezdve sok más vállalat is használta az agyonfirkált papírból készült borítékot. Igy a Gombnyomásértékesítő levelezési osztályának is jutott többezer ilyen boríték. Amikor a levelező először pillantotta meg a ronda borítékokat, szidni kezdte annak az illetőnek felmenő rokonait (Kemenesi), aki ezt a hülyeséget kitalálta. Azután levelezni kezdett... Nem vette észre, hogy a borítékok közt egy olyan, tintával irott „néhai" levél van, amely nem üzleti célokat szolgált. Magánlevél lehetett, sőt szigorúan bizalmas magánlevél. Erre abból lehetett következtetni, hogy azon a helyen, ahol le kell ragasztani a borítékot, ilyeneket lehetett olvasni: „Hajad illata... ízzik a vérem... nagyon hiányzol... számolom a perceket... megbolon..."

Itt a borítékkészítő elvágta a levelet, de nem kellett nagy fantázia ahhoz, hogy Kemenesiné, — aki a Csavarmenetgörbítőnél egy számlával bélelve megkapta a Gombnyomásértékesítőtől küldött borítékot — kitalálja a folytatást.

Jót nevetett a szerelmi ömlengésen egészen addig, amíg a boríték másik oldalán nem pillantotta meg a feladó nevét: „Kemenesi Ödön."

Elsápadt azután, megnézte a dátumot. 1950 június 7. Tehát a férje néhány hónappal házasságkötésük után küldte egy nőnek a levelet.

Este Kemenesi elé tette a borítékot. És a megsemmisítő hatásra várt. A férj dicsekedve mondta:

— Remek! Ti is kaptatok ilyen borítékot? Mit szólasz a remek ötletemhez?!

Az asszony szeme vésztjóslóan villámlott:

— Ödön! Ezt a levelet te írtad!

— De ez csak piszkozat!

— Szóval bevallod, hogy te írtad?

— Persze! Azután véletlenül a kiselejtezett üzleti levelezés közé került! Neked írtam! Akkor, amikor Aligán nyaraltál! Nem emlékszel? Akkor szombaton váratlanul leutaztam. Élőszóval mondtam el mindezt a szépet, amit itt leírtam.

Az asszony boldogan jegyezte meg:

— Azért a levélnek is örültem volna. Olyan jó szerelmeslevelet kapni...

— Mit akarsz, hiszen megkaptad — állapította meg Kemenesi. — Csak négy évvel később...

Palásti László

Türelmetlen kakas

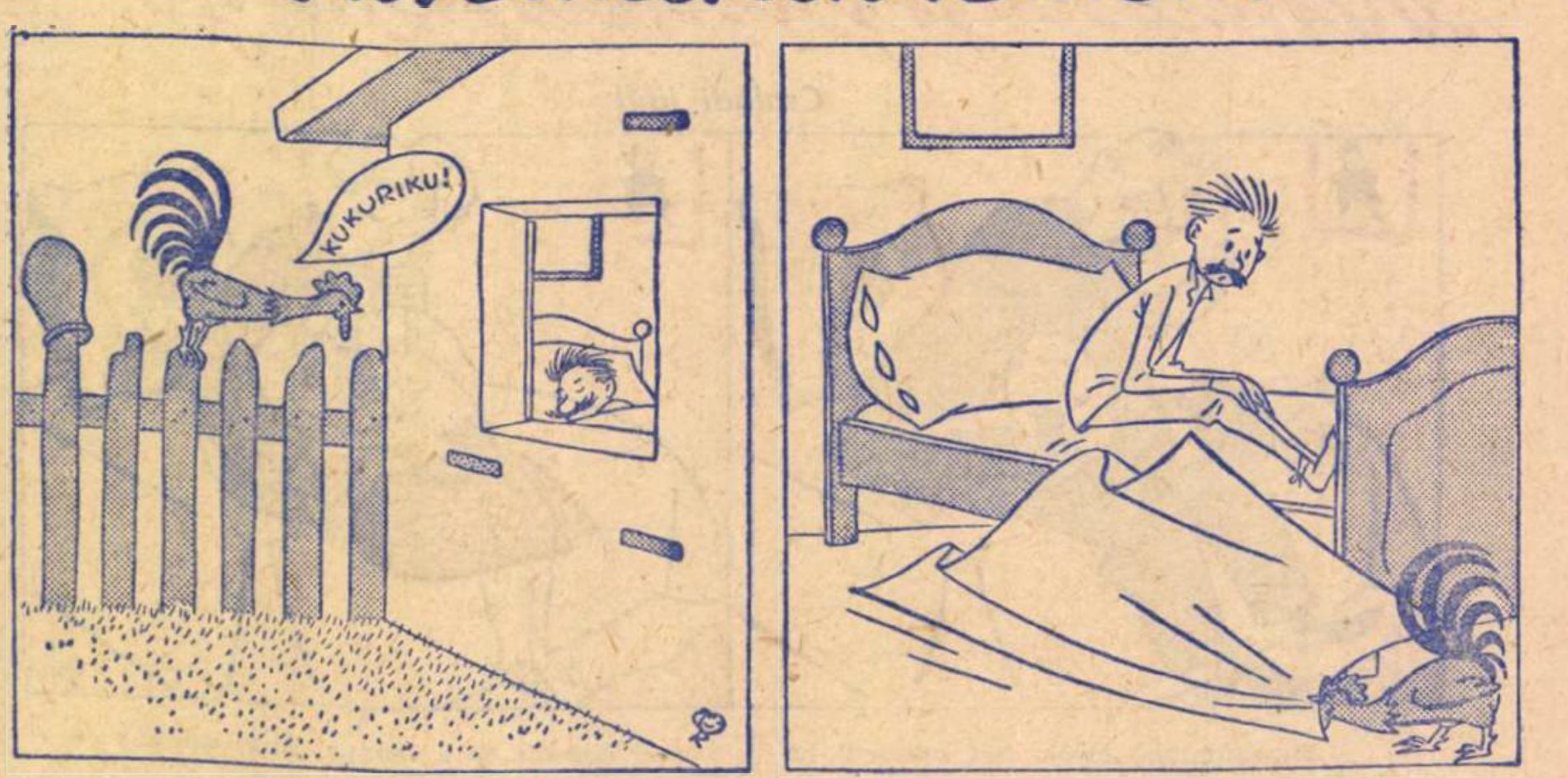

Félreértette a meghívást

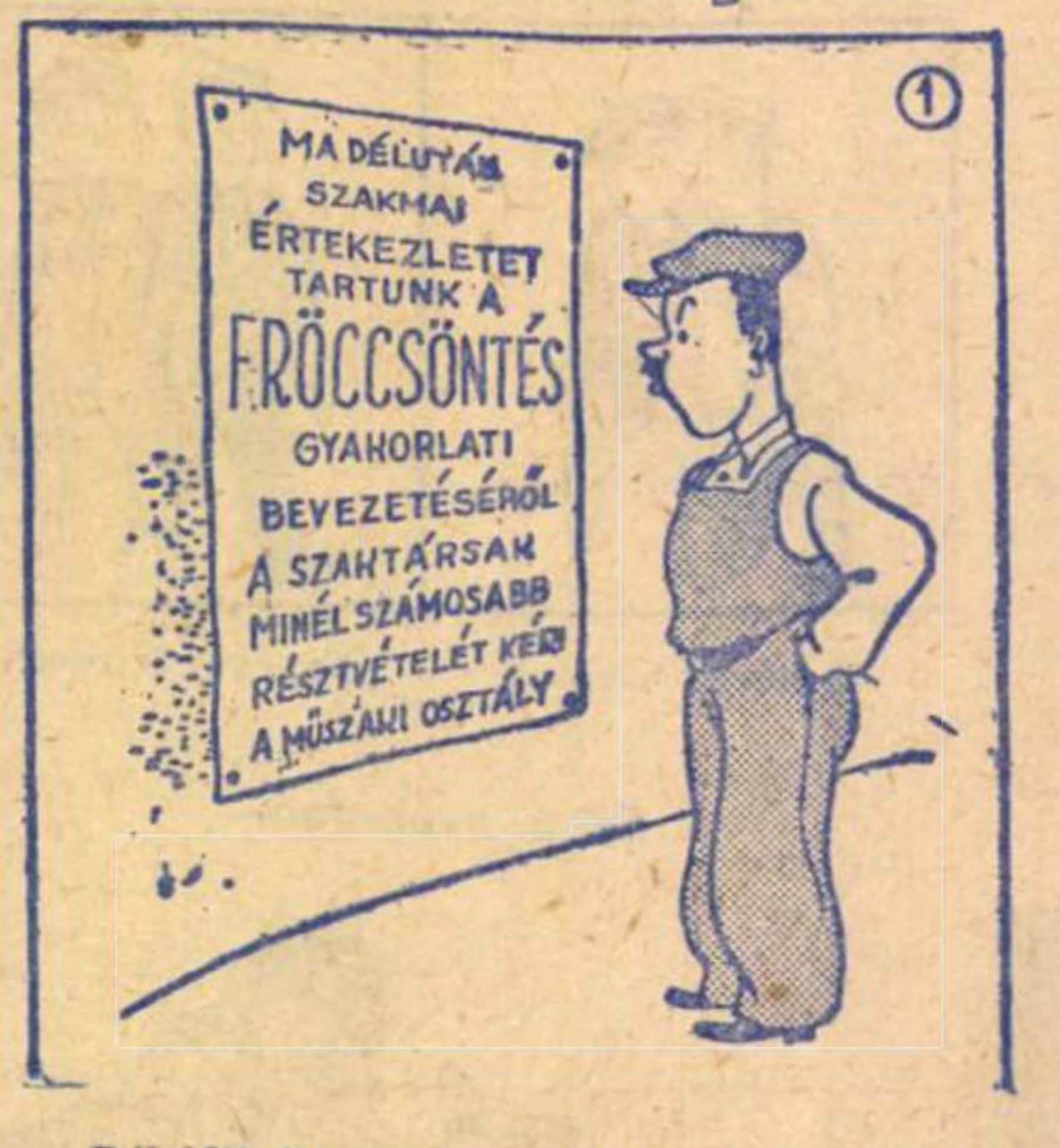
①
MA DÉLUTÁN SZAKMAI ÉRTEKEZLETET TARTUNK A FRÖCCSÖNTÉS GYAKORLATI BEVEZETÉSÉRŐL A SZAKTÁRSAK MINÉL SZÁMOSABB RÉSZTVÉTELÉT KÉRI A MŰSZAKI OSZTÁLY

Délelőtt figyelmesen elolvassa a plakátot.

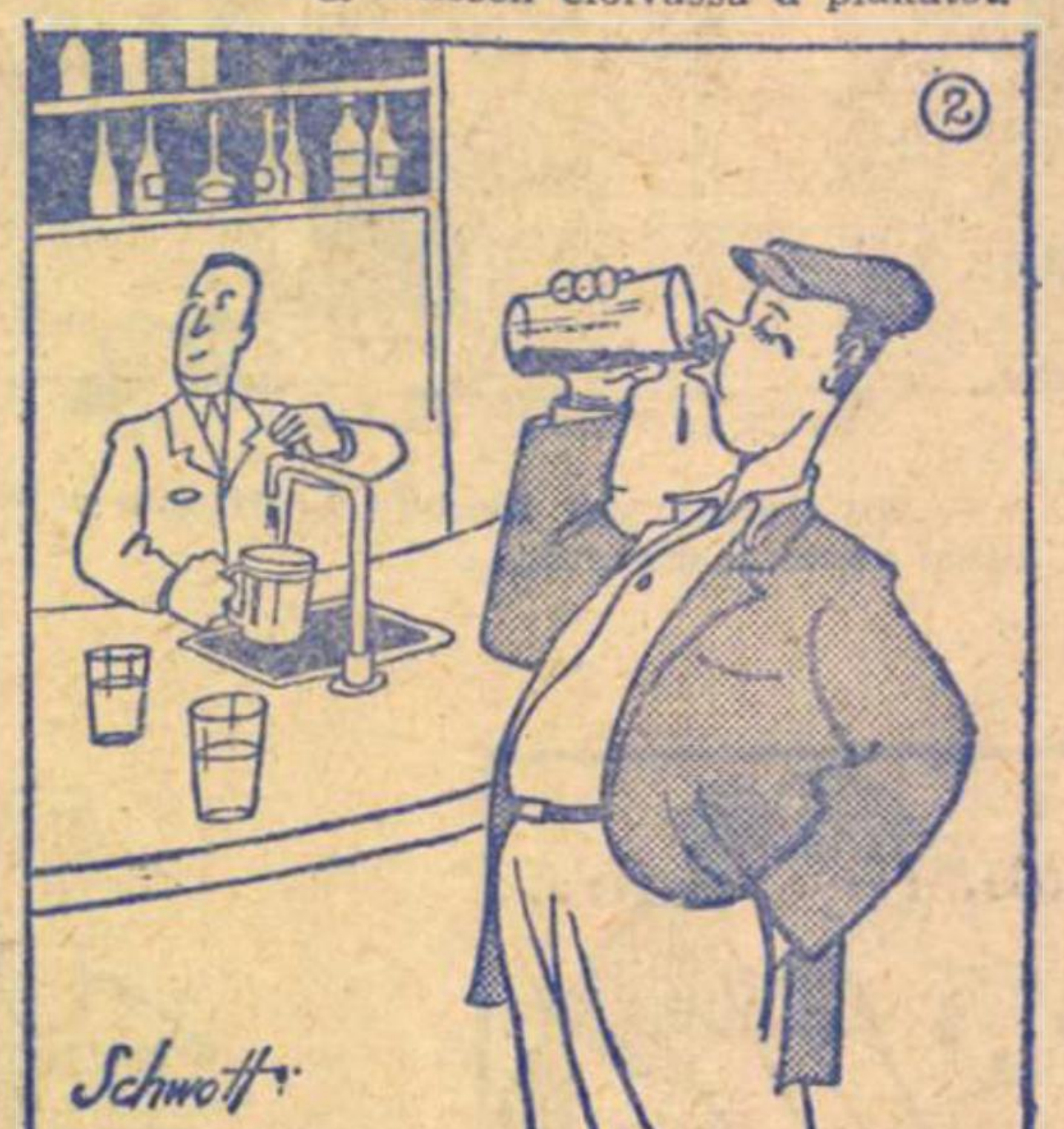

Délután, az értekezlet ideje alatt.

A rossz tehenész

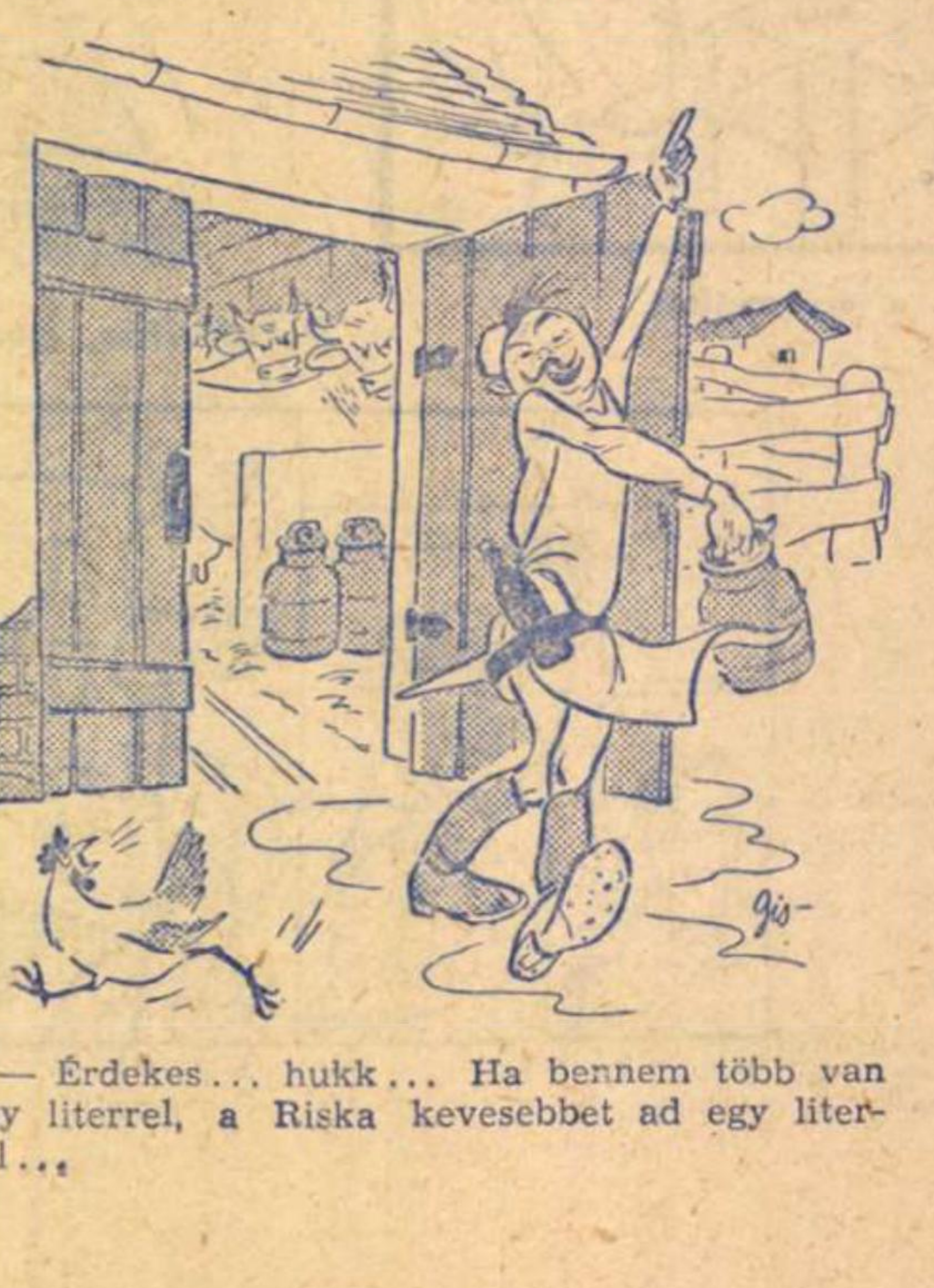

— Érdekes... hukk... Ha bennem több van egy literrel, a Riska kevesebbet ad egy literrel...

Enyém lesz-e Mancika?

Ugy-e természetes, hogy az ember érdeklődik azok iránt, akikkel majdnem egy éven át együtt élvezi a zenét? Én is érdeklődéssel mentem el az Operába, első bérleti előadásomra, a „Walkür"-höz és megtudtam, hogy a mellettem ülő babaarcú, szőke kislányt Mancikának hívják. Akaratlanul tudtam meg, mert én nem vagyok tolakodó természetű. Vannak azonban ilyenek is. Siegfried áriája közben a kislány mellett helyet foglaló ellenszenves, bajuszos fiatalember ismerkedni kezdett. Bemutatkoztak egymásnak. Így tudtam meg Mancika nevét. Miközben a színpadon Wotan énekelt, hosszú, banális eszmecserét folytatott Mancika a bajuszossal, hogy mindketten mennyire imádják az operát és előadás után együtt távoztak el.

Egy hónappal később a „Bánk bán"-nál már vártam Mancikát, de helyette egy terebélyes néni érkezett, és Melinda halála után kedélyesen hozzám fordult:

— Maga az a fiatalember, aki Mancika mellett ül?

— Én vagyok — feleltem, minden szerénykedés nélkül.

Elbeszélgettünk. Megtudtam, hogy Mancika boldogult papája adóvégrehajtó volt, hogy három kis árva maradt utána, akiket most a terebélyes néni, Elza mama istápol. Sokat hallottam Öcsikéről és Feri bácsiról, aki egy lelketlen dög, Kamilla néniről, aki a hetven felé közeledik és míg mindig festi magát, — aztán búcsúzóul Elza mama megveregette a vállamat és így szólt:

— Mégis csak okos kislány az én Mancikám!...

A „Háry János"-ra már epedve vártam Mancikát, de helyette egy szakállas úr érkezett.

— Mancika üdvözli magát! — fordult hozzám.

— Hogy vannak az otthoniak? — kérdeztem közvetlenül. — Öcsike még mindig pajkoskodik? És Feri bácsi...

Itt szerencsére közbevágott. Ő volt Feri bácsi, akit Elza néni egyszerűen dögnek nevezett. Megtudtam, hogy a családnak van még egy ága Cinkotán, akik Mancikára hagyják majd a házukat, hogy Mancika nagyon derék, házias teremtés, igazi feleségnek való, hogy már együtt van az egész kelengyéje... Azzal búcsúzott tőlem Feri bátyám:

— Jól gondolja meg a dolgot édes fiam, mielőtt elhatározza magát, mert az ilyesmi a mi családunkban egy életre szól!

A „Borisz Godunov" előtt már epedve vártam az én édes, szőke Mancikámat, de ismét más érkezett helyette.

— Megvívtuk a csatát! — mondta diadalmasan egy joviális, kövér, kopasz ember, amikor leült Mancika helyére.

— Milyen csatát? — kérdeztem csodálkozva.

— Hát nem tudja, hogy milyen ellenzéke volt a családban a maga terveinek? Nagyon félti ám mindenki a mi Mancikánkat. Megnézzük, kihez adjuk feleségül! No, de ne féljen — veregette meg jóindulatúan a vállamat — a csatát kishíján már megnyertük. — Aztán végigmért néhányszor. — Istenuccse, nekem is szimpatikus! Csak Kamilla nénit nehéz meggyőzni, mert, hogy itt is ismerkedtek meg és senki sem mutatta be magukat egymásnak...

Egy egész hónapot végigdrukkoltam, hogy Mancikát sikerüljön megkapnom.

A „Cosi fan tutte"-nál megtudtam Elza néni második vejétől, Károlytól — akit hírből már jól ismertem — hogy Kamilla néni is meg van főzve, de legközelebb mégis ő jön, mert a saját szemével akar meggyőződni arról, hogy vajjon Mancika boldogsága biztos kezekben lesz-e nálam.

A következő hónap alatt egyfolytában a bemutatkozásra készültem Új ruhát csináltattam és ismerve Kamilla néni szájaízét, a „Párizs lángjai" közben csupa rosszat mondtam a családról. Kamilla néni el volt bájolva. Az utolsó akadályt is elhárítottam hát boldogságunk útjából.

Reménykedve mentem el a mult héten a „Fidelio"-hoz. Éreztem, hogy végre viszontlátom Mancikát. Megéreztem. A szerető szív mindenre képes. Hát kibírhatja Ő ennyi ideig nélkülem? És valóban — Mancika jött. Belépett az ajtón és mosolyogva közeledett. Kitártam mind a két karomat, hogy repüljön bele, de ő csak annyit mondott: „Szabad?" — és máris leült mellém, majd izgatottan fordult a másik oldalán ülő ellenszenves, bajuszos fiatalemberhez:

— Holnap vacsorára várjuk! El van ragadtatva magától az egész család...

Országh György

KULTURFRONT

CSEVEGÉS

(Változatok egy új magyar darab bemutatója körül)

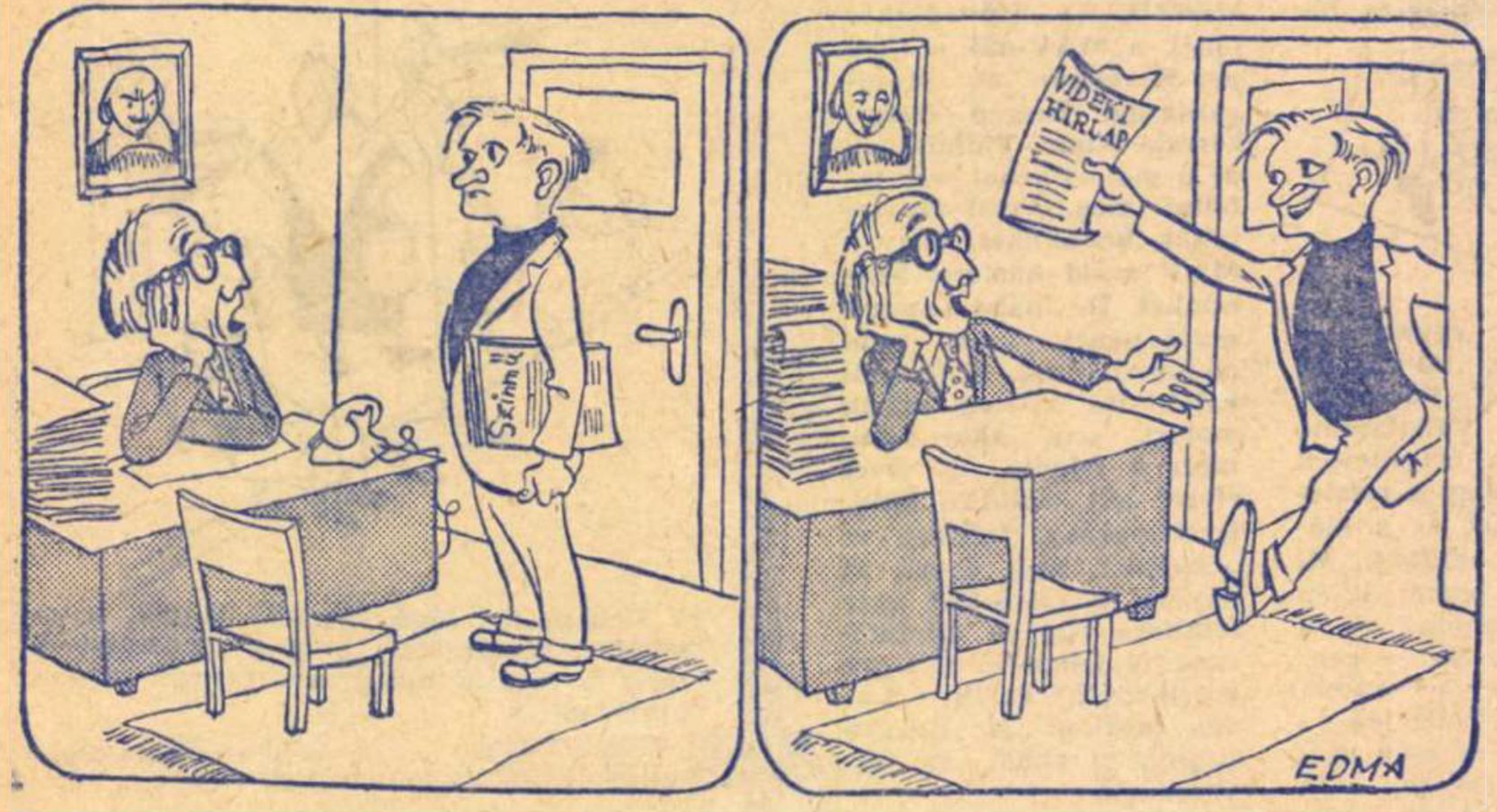

Dramaturg: Azt ajánlom, adassa elő vidéken a darabját, aztán, ha sikere lesz, majd cseveghetünk...

Író: Siker van!
Dramaturg: Igen? Hát hogy van a kedves mamája?...

Illusztráció a rádióban elhangzott egyik indulódalhoz

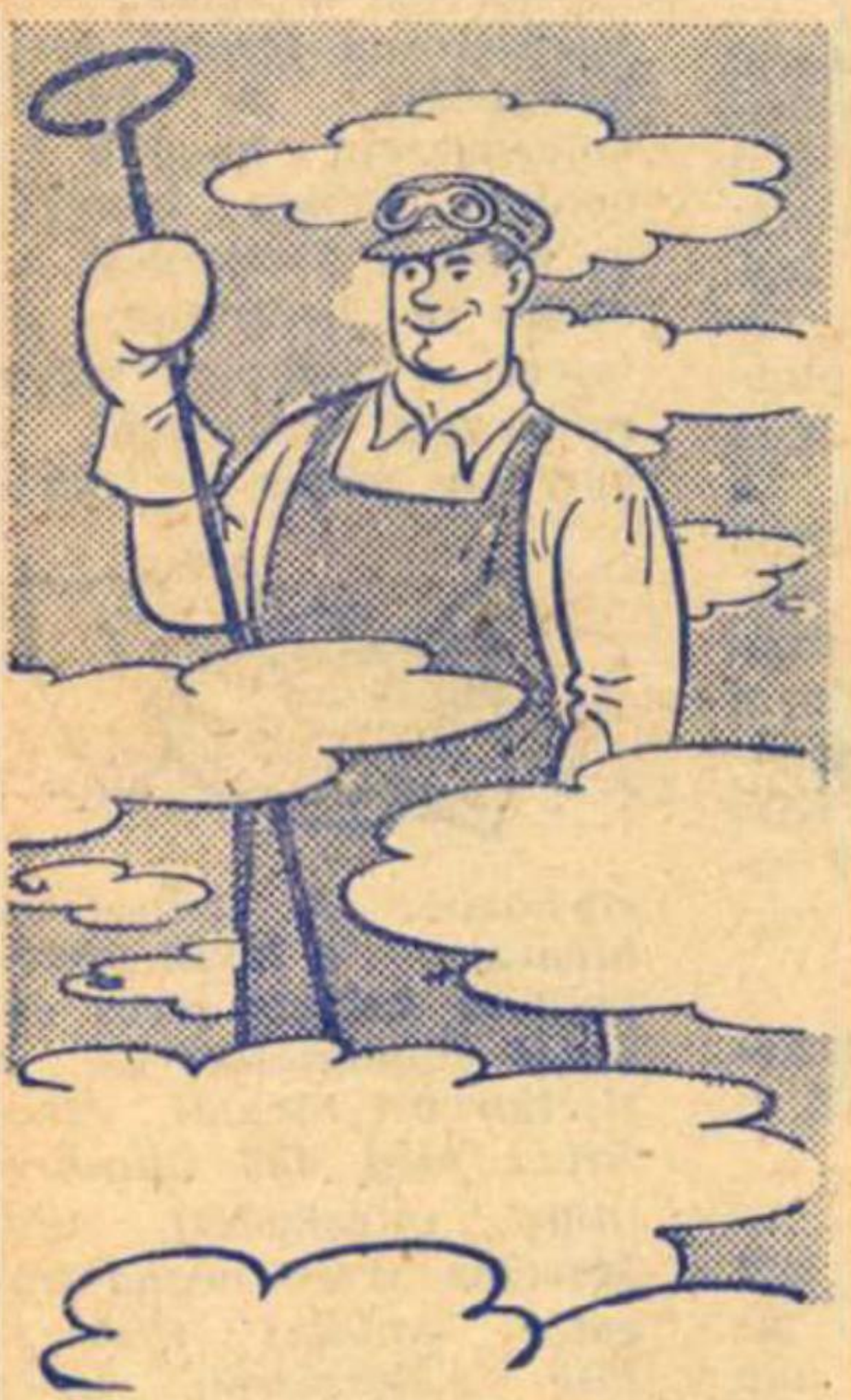

— FEL HŐS kohászok!..,

Vicces fémgyűjtők

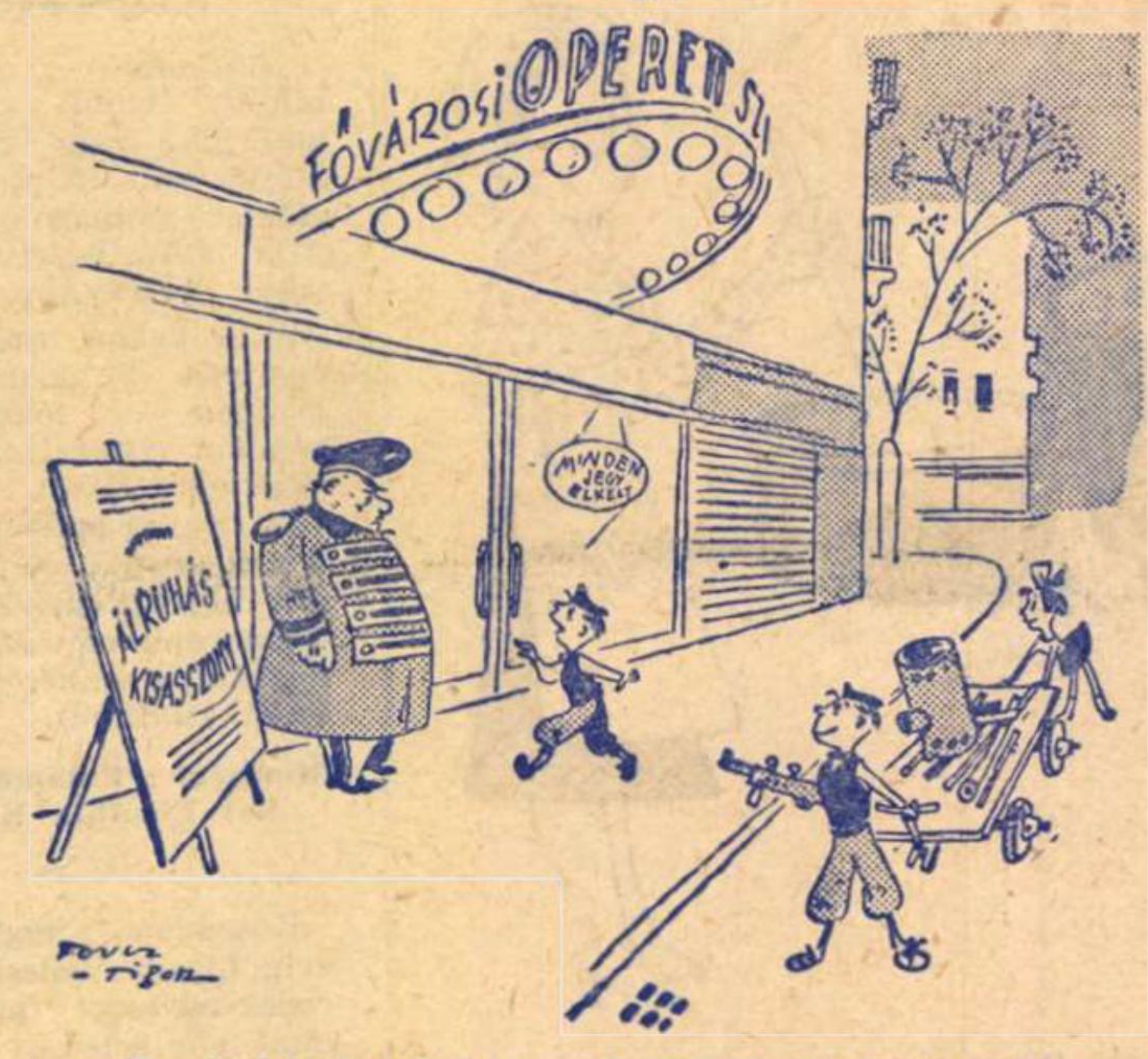

— Portás bácsi, telt ház van? Eljöttünk a vastapsért.,.

NÉGYSOROS

Mióta leszállították az árakat
Vettem már cipőt, ruhát és korsót.
De az esztrád-műsorokkal pórul-
jártam:
Itt sajnos, csak a humor lett
olcsóbb.

Jó darab, rossz idő...

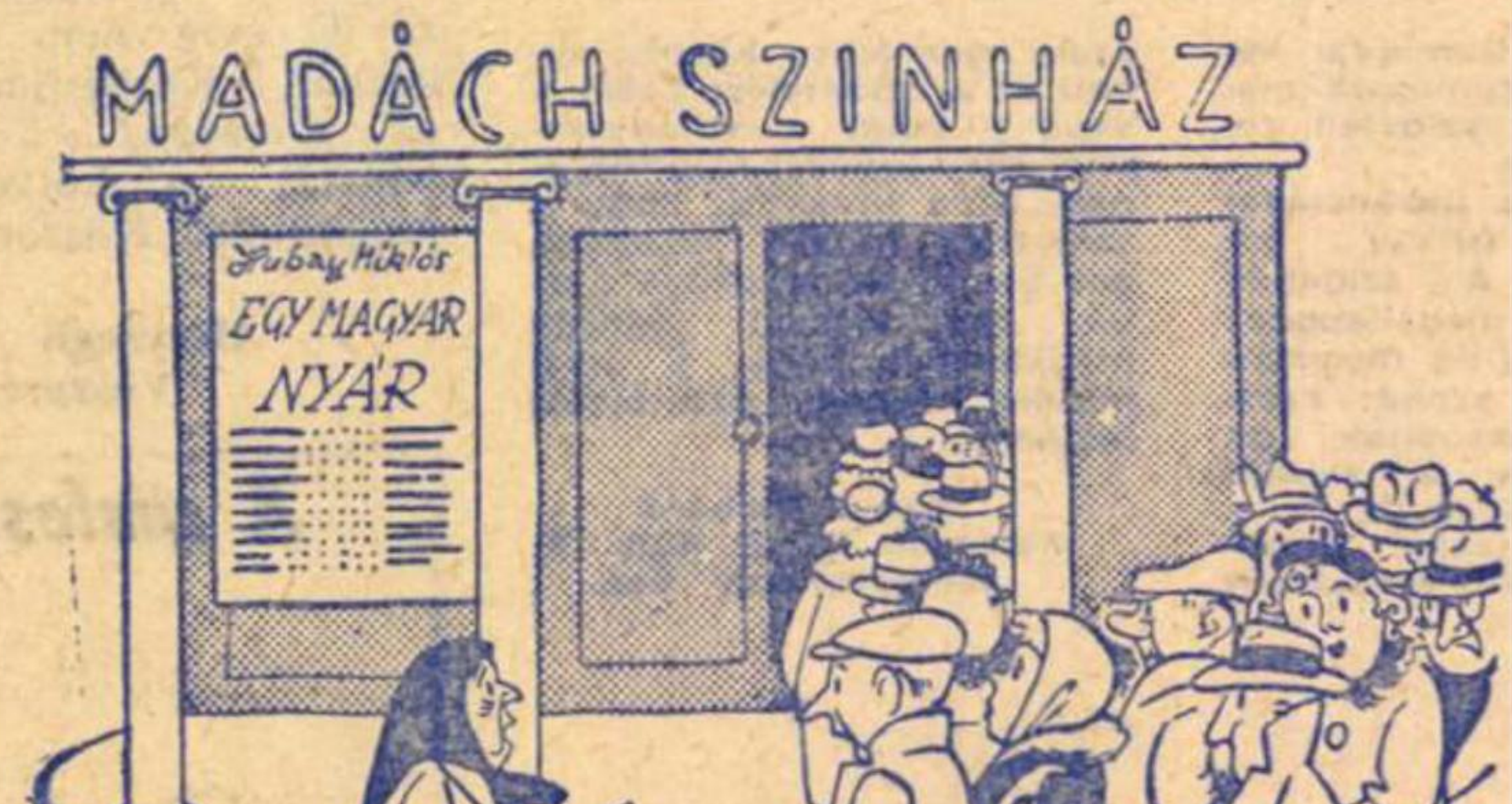

— Miért állnak sorba, lelkem?
— Egy kis nyárért.:,

A magyarosság nyomában

Olvastam ezerszer, ó, eddigelé:
„Küldjön rendeletet a műhely felé!"...
— Megy a rendelet, megy, egyre
csak tova,
Amde végcéljához el nem ér soha.
Tán most épp a porta s raktár köz.
topog...
„Műhely-nek" küldjük hát. — Ez
biztos dolog!
O, munkaigényes, s igénytársai,
Magyar szóképzésünk hegyes nyár-
sai!
Újításlelkesen mondom ezután:
Kefélésszükséges lett az új ruhám!
Nincs is mit titkolnom a világ előtt:
Nyelvhelyességigényesség vett raj-
tam erőt.

D. H.

Megtörtént

Színhely egyik színházunk dramaturgiája. Szereplők: a színház kissé szigorú dramaturgja és egy humoristánk.

Heves közelharcban nagynehezen megállapodnak, hogy mit kell a benyujtott darabon változtatni, majd a humorista megkérdi:

— Nem tudnál nekem jegyet szerezni az angol-magyarra?

A dramaturg mosolyogva mondja:

— Inkább szerezz te nekem jegyet, hiszen te vagy a szerző.

— Szívesen — feleli a humorista — csak attól tartok, hogy *azt is visszaadod*...

Egyszerü emberek

Nemrégiben elvittem egy novellámat a Képeslap szerkesztőségébe. Kelenfi, a barátom ott a szerkesztő, rögtön elolvasta kéziratomat. Megfigyeltem, hogy valami különleges rendszer szerint olvas, mert, miközben balszemével az első sort nézte, jobbszeme már a tizedik sornál tartott, aztán balszemével a második soron futott végig, a jobbal meg a tizenegyediken... Végre elolvasta... Sóhajtva letette a kéziratot, aztán így szólt:

— Tetszik. Szép kis írás, de ne legyen az a címe, hogy „Miszter Chipp". Hidd el nekem, hogy ezt az egyszerű emberek nem fogják megérteni. Vagy azt hiszed, hogy a hódszörcsögi földművesszövetkezet kisegítő felvásárlója tudja, hogy mi az a miszter? Nem, kedves barátom, lábjegyzetben meg kell magyarázni, hogy miszter az annyit jelent, mint úr...

— Hát írjuk oda — mondtam könnyedén.

— Persze — folytatta Kelenfi, homlokát ráncolva — azt is oda kell írni, hogy Chipp, az egy vezetéknév, éppúgy, mint magyarban a Kovács, vagy a Morgenstein... Ne mosolyogj, kedves barátom, igenis oda kell írni, mert nem hiszem, hogy a mosonmagyaróvári útépítő vállalat kőtörője tisztában van az angolszász nevekkel...

— De — szóltam közbe bátortalanul.

— Ne félj! — vigasztalt Kelenfi. — A novellád mitsem veszít az értékéből. Sőt, ettől még jobb lesz! Így legalább az egyszerű emberek is megértik... Egy jó szerkesztőnek, kedves barátom, ilyen dolgokra is ügyelnie kell... Most jutott az eszembe — de jó, hogy az eszembejutott! — még azt is bele kell írni a lábjegyzetbe, hogy az angol nyelvben a név elé írják azt, hogy úr, és nem a név után, mint a magyarban. Írjuk csak oda. Az egyszerű emberek hálásak lesznek nekünk.

Így mentünk végig az egész novellán.

— Itt azt irod, hogy miszter Chipp leült a rekamiéra. Mit gondolsz, hogy a juhászok, odakünn a pusztán, tudni fogják, hogy mi az a rekamié?... Nem, nem tudják... Magyarázzuk csak meg egy lábjegyzetben, hogy Madame Recamierről nevezték el, élt 1777 és 1849 között, és egy bankár hitvese volt. Továbbá azt is meg kell említeni, hogy ő feküdt először ilyen típusú kereveten...

— És azt fogják tudni, hogy mi az a madame? — kérdeztem gúnyosan.

— Látod, erre tényleg nem gondoltam... Ez is legyen benne a lábjegyzetben... A beregcsehi mozi kifutója valószínűleg nem tudja, hogy mi az a madame...

A novellában arról is szó volt, hogy gint ittak az amerikai üzletemberek. Kelenfi arra akart rábeszélni, hogy gin helyett írjak inkább zöldszilvánit, mert azt legalább jól ismerik az angyalföldi fonónők és a kőhidai méhészek is, ne írjam azt, hogy gin. De ha már ragaszkodom hozzá, akkor írjam oda lábjegyzetben, hogy a gin egy Irországban kedvelt borókafenyő-pálinka...

— De ezt mégsem írhatom! — tiltakoztam erőtlenül. — Hiszen Mister Chipp, novellám főhőse Amerikában kedvelte az Irországban kedvelt borókafenyő-pálinkát.

Kelenfi azonban hajthatatlan volt. Beleegyeztem. Három nap és három éjjel dolgoztunk a novellán. Lábjegyzetben közöltük a többi között azt is, hogy a nap egy izzó égitest, mert hátha nem tudnak róla a dombóvári Barnevál tollfosztói és így tovább, és így tovább...

A novella végén a szerkesztőség külön lábjegyzetben megírta, hogy mi volt novellám célja, hogy hova akartam ütni és miért így ütöttem..

— Látod — mondta megelégedetten Kelenfi — most már az egyszerű emberek is megértik...

A novella végre megjelent. (A lábjegyzetek hosszabbak voltak, mint maga az írásmű.) Tegnap aztán a következő levelet kaptam egy abádszalóki traktoristától:

„A novella nekem nagyon tetszett. Csak azt tessék megmagyarázni, hogy minek kellett az a sok apróbetűs magyarázat?"

Diadalmasan vittem be a levelet Kelenfihez, aki elolvasta és aztán csak annyit mondott:

— Lábjegyzeteket ezentúl is közlünk... Nem kerülhetünk bele az egyszerű emberek uszályába!..,

Mikes György

Nádasdy Kálmán rendezi AZ OPERA ÉS A NEMZETI OTHELLÓJÁT IS

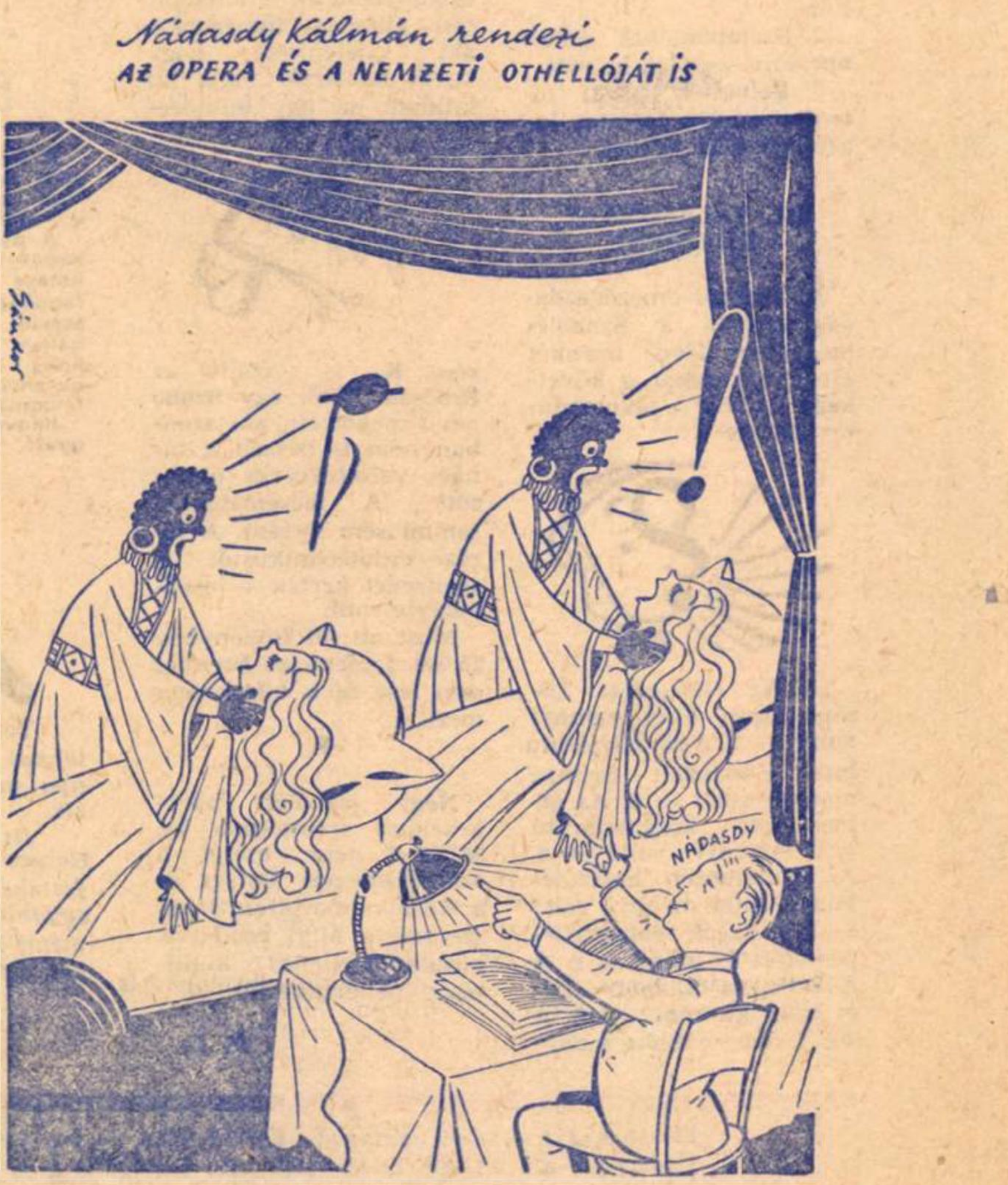

Javaslatunk: Összesített rendelkező próba,

Le a bürokráciával!

Négy bürokrácia Szabolcsban

I. KÖMÉNYMAG 33 ÉVRE

A megyei tanács kereskedelmi osztálya a járás területén lévő négy üzemi konyha 1954. évi első negyede szükségletének fedezésére egy métermázsa köménymagot, 5.7. mázsa élesztőt és 1.1 mázsa burgonyát utalt ki

A kereskedelmi osztály vezetője figyelmeztette a járási tanácsot: „Úgy gazdálkodjon, hogy további kiutalásra semmiből sem számíthat."

A négy konyha nem is számít több köménymagra, hiszen a kiutalás elég lesz 33 évre. Az élesztő is elegendő lesz 7 esztendőre. Viszont a burgonyára az osztályvezető szigorú figyelmeztetése ellenére feltétlenül számítanak. Az egy mázsa burgonya ugyanis nem elég a négy konyhának egy negyedévre. Még öt napra sem... Három hónapra szükséges burgonyáért szívesen adnak 32 és háromnegyed évre elegendő köménymagot...

II. INSTRUKTOROK SZÜNET NÉLKÜL

1953 nyarán a tiszadadai községi tanácsnál az aratás-cséplés elősegítése érdekében 1 nap 33 instruktor jelent meg. Ennek eredménye a következő volt:

1. Elvonták a községi tanács dolgozóit a munkából.
2. Szempontokat adtak operatív segítség helyett.
3. Felvettek 33x31 forintot = 1.023 forintot kiszállási költségként.

III. TELEFONÁLJ RÖVIDEN!

A megyei mezőgazdasági osztály a Szabolcs megyében lévő tizenkét járási tanácshoz a következő „rövid" távmondatot intézte:

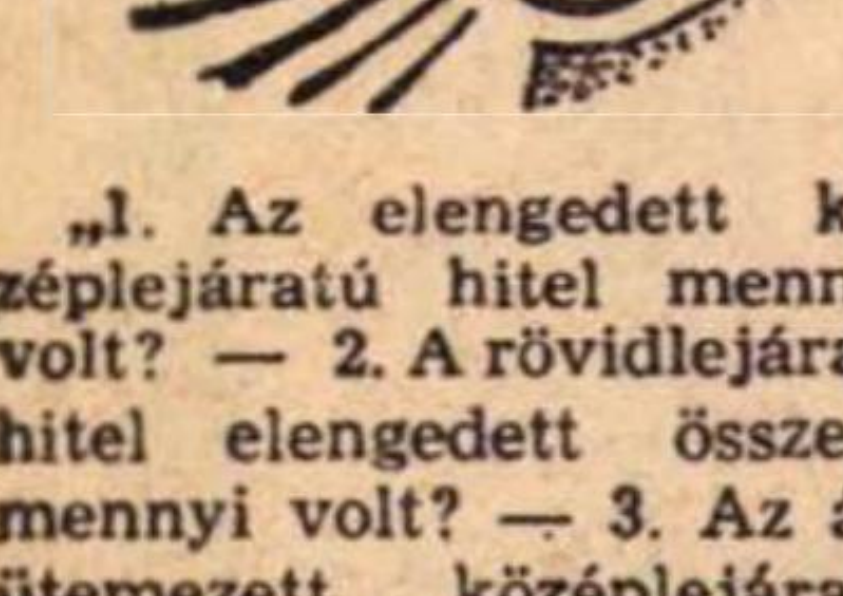

„1. Az elengedett középlejáratú hitel mennyi volt? — 2. A rövidlejáratú hitel elengedett összege mennyi volt? — 3. Az átütemezett középlejáratú hitel mennyi volt? — 4. Az átütemezett hosszúlejáratú hitel mennyi volt? — 5. A tagok száma kilépés előtt és után? — 6. A földterület kilépés előtt és után kh-ként? — 7. A tagok részesedésére mennyit használtak fel tartalék-számláról? — 8. Az állatselejtezés forintösszege mennyit tesz ki? — 9. A megerősítő bizottság mennyi vállalati számlát törölt összeg szerint? — 10. A tsz-ben maradtak mennyit kaptak 1—10-ig, 10—20-ig, 20—30-on felüli munkaegységenként. — 11. Összes munkaegység mennyi volt kilépés előtt és mennyi a bennmaradt tagoké most? — 12. A járás legjobb könyvelőjéről adatokat közölni. — 13. Mennyi földjáradékot fizettek ki és mennyivel tartoznak még?"

Az adatokat 16-án délután négy órakor kérték 17. reggelre! Hármas bürokráciáról van szó. Ilyen hosszú távmondatot nem szoktak leadni. Ha mégis leadtak, akkor egy héttel előbb kellett volna az adatokat kérni, mert így

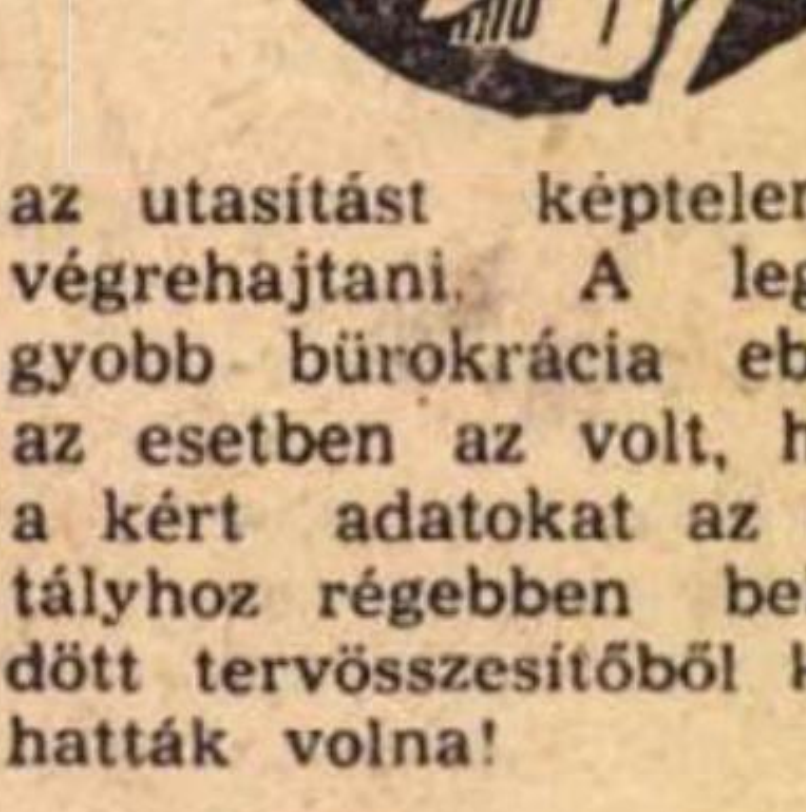

az utasítást képtelenség végrehajtani. A legnagyobb bürokrácia ebben az esetben az volt, hogy a kért adatokat az osztályhoz régebben beküldött tervösszesítőből kiírhatták volna!

IV. EBBŐL A FACSEMETÉBŐL NEM LESZ FA!

Bököny községbe 1953 őszén 24.000 facsemetét szállítottak. A facsemete elültetési normája ezer darabonként 54 forint. Ezért az összegért nem lehet munkaerőt kapni.

A tanács SOS jeleket küldött mindenfelé. Kérték, hogy a lehetetlen normát emeljék fel, mert a csemetéket meg kell menteni.

A sürgetésre megjelent Bökönyben az erdőtelepítési állomás főmérnöke, aki kijelentette, hogy egyik kartársát fogja kiküldeni az ügy elintézésére. Ki is „szállt" az Erdőtelepítőtől egy Szabó nevű megbizott, aki azonban nem is beszélt a tanács vezetőivel és elutazott. A facsemetékkel semmi sem történt. A járási erdőtechnikustól is segítséget kértek — eredménytelenül.

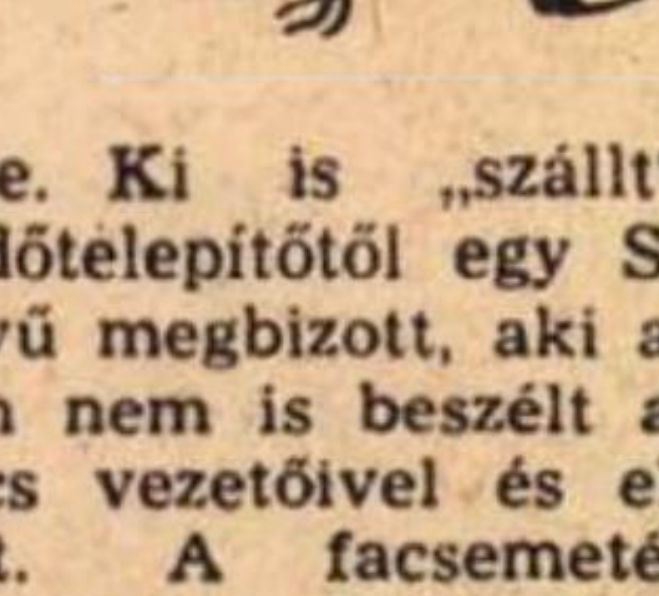

Most ott áll Bökönyben 24.000 facsemete. Ezekből sem lesz fa a bürokrácia miatt...

*

Négy szabolcsi bürokráciáról számoltunk be. Mind a négy esetet a szabolcsmegyei tanács és a Közalkalmazottak Szakszervezete által rendezett bürokráciaellenes kiállításon pellengérezték ki.

P. L.

Hol van a motorkerékpárunk?

A Váci Állami Erdőgazdaság a földművelésügyi minisztérium keretéből 1953 szeptember hó 16-án egy 250-es motorkerékpárra kapott kiutalást. A rendelkezésnek megfelelően a megrendelést — az összes szükséges igazolásokkal és bizonylatokkal együtt — elküldtük a Mezőgép-, Kerékpár- és Varrógépértékesítő Vállalatnak. Október 7-én értesítettek bennünket, hogy a rendelést elfogadják és a motorkerékpárt elküldik. Mi vártunk. November 12-én megjött a számla — a motor nélkül. Na — gondoltuk — ha a számla megjött, majd megjön a motor is. De az csak nem akart megérkezni. A számla „kifogásolási ideje" is lejárt, amikor végre a 250-es motor helyett egy roncsmotor érkezett. Ez nem is nekünk, hanem az 5. számú Autójavítónak volt címezve. Természetesen nem vettük át, hanem megindítottuk a hajszát a mi 250-es motorunkért. Kerestük a BVKH-nál, a MESZHART Szabadkikötőnél, a MÁV-nál, a Csepel Kerékpár és Mezőgazdasági Kisgép Nagykereskedelmi Vállalatnál, de a motort sehol sem találtuk meg. Azzal vigasztaltak bennünket, hogy a MÁV majd kártérít bennünket. De hiába kapunk majd pénzt, azon nem motorozhatunk. A Csepeli Értékesítő viszont másik motort sem akar adni, mert ő feladta és ezzel eleget tett szállítási kötelezettségének. Jelenleg az a helyzet, hogy ebben az ügyben levelezésünk már félkilóra rúg és útiszámlánk is jelentős összegre emelkedett. Talán a Ludas megmutatja: hogyan jutunk ki ebből az útvesztőből.

Váci Állami Erdőgazdaság dolgozói

Idejében szólunk

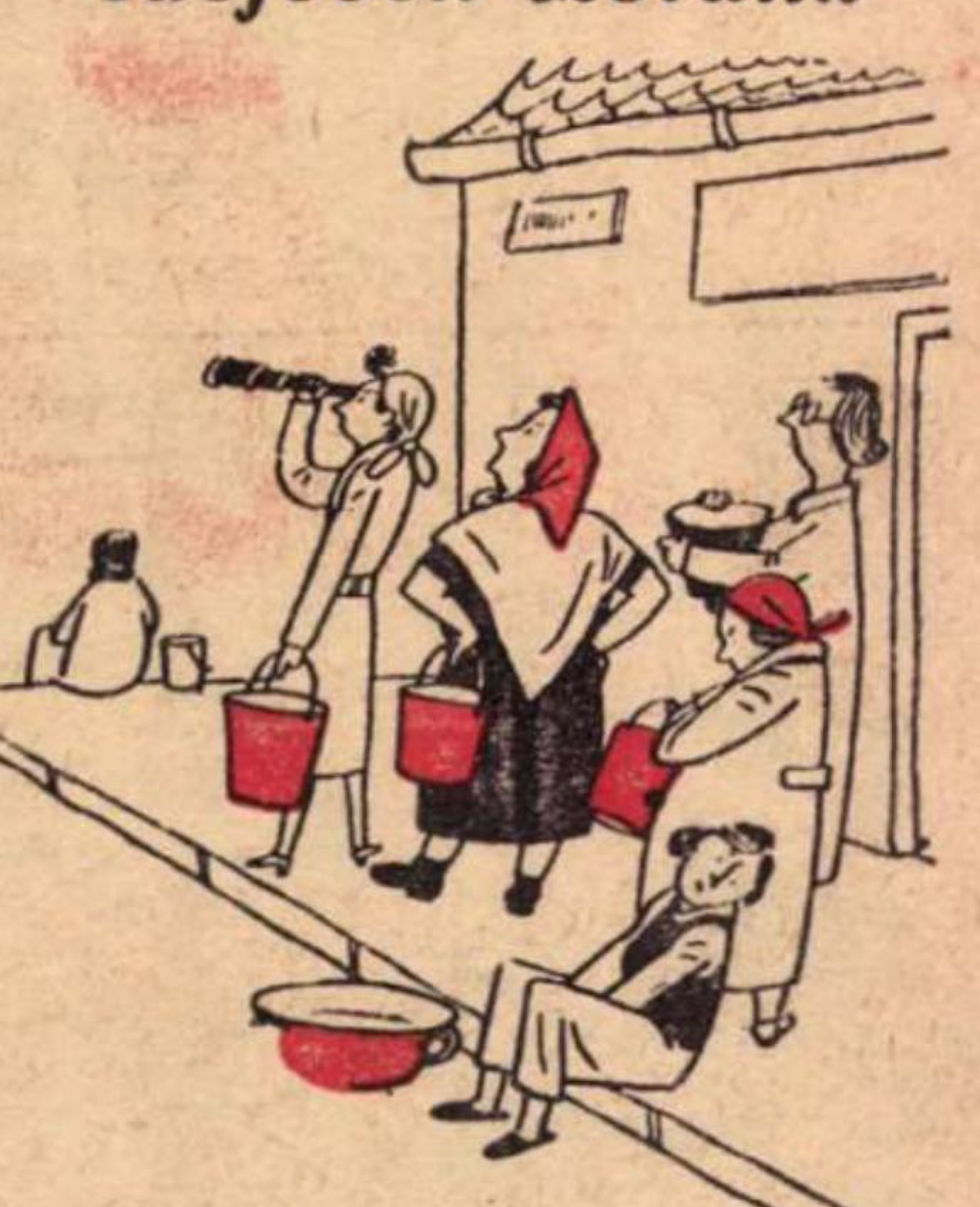

a Budapesti Jégértékesítő V-nak, hogy jobban szervezzék meg a jégelosztást, mert a tavaszi hideg sem tarthat tovább júniusnál...

Mi hiányzik erről a képről?

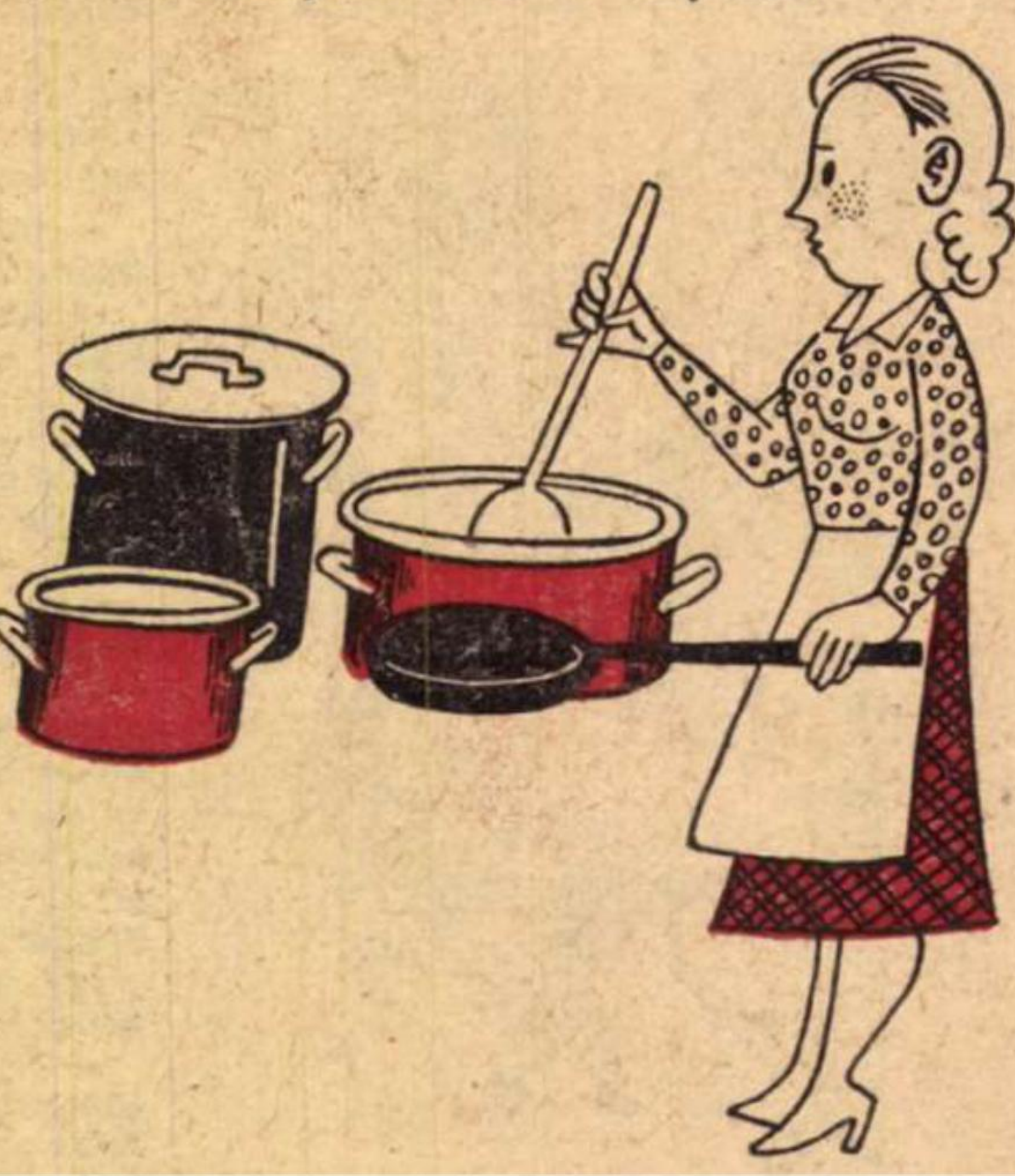

A tűzhely! De nemcsak a képről, hanem a Vasért-üzletekből is hiányzik...

Ludas Matyi ELINTÉZTE

„Elsőrendű minőségi selejt" című cikkükre közöljük, hogy a bírálat helyes volt. A kifogásolt „Béke" csomagolású fogvájó szövetkezetünk tavalyi gyártmánya, amelyet ez évben már nem hoztunk forgalomba. A jövőben fokozottabb gonddal vizsgáljuk meg gyártmányainkat. Reméljük, hogy a panaszok nem ismétlődnek. A kifogásolt fogvájó helyett Kiss Sándornak egy doboz kifogástalan minőségű fogvájót küldtünk.

Minőségi Fatömegcikkeket Előállító KTSZ

* * *

Köszönöm, hogy két évig húzódó baleseti járadék-ügyemet pár nap alatt elintézték.

id. Rácz Péter, szegkovács Nógrádmegyer

* * *

1949-ben jegyzett Tervkölcsön-kötvényeimet közel öt évig nem kaptam kézhez. Közbenjárásukra az Országos Takarékpénztár a kötvényeket megküldte. Köszönöm.

Herczegh György Veszprém

Kicsit elkéstek

Kisfiam nemrégiben megbetegedett. A bölcsőde kezelőorvosa megállapította, hogy vörhenye van s a gyereket beutalta a kórházba. Egyúttal a tisztiorvosi hivatalnak is jelentette a fertőző megbetegedést. A kórház beleegyezett, hogy a kis beteget otthon kezeljük és erről a tisztiorvosi hivatalt is értesítette. De mivel a betegség súlyosabb volt a vártnál, a gyereket mégis elvittük a kórházba. A tisztiorvosi hivatal, a lakás fertőtlenítése helyett piros cédulát ragasztatott ki. A tisztiorvosi hivatal ezenkívül még egy bürokratikus intézkedést tett. Március 31-én véghatározatot küldött (február 26-i keltezéssel), tehát az első bejelentéstől számított hatodik hét végén, hogy a fiamat beutalja kórházba. Ebben az időben a gyerek már vígan játszott a bölcsődében.

Pedig a városi tisztiorvosi hivatalnak illenék tudni, hogy ez a gyermekbetegség — függetlenül a bürokráciától — hat hét alatt elmulik.

Pató Sándorné Zalaegerszeg

Garancia – zacskóban

A Műszaki Gumigyár készít az elektromosszakmában közismert szigetelt fogók guminyelét.

A gyárnak a garanciával kapcsolatban furcsa kikötése van. A szigetelő fogónyeleket megállapodás szerint 5000 voltig megvizsgálják ugyan, azokat zacskóba is csomagolják, de garanciát csak a zacskó felbontásáig vállalnak.

Kedves Műszaki Gumigyár! Az elektromosáram csak használat közben ütheti át a szigetelést Ezért a vevő — tehát a villanyszerelő, aki a fogóval dolgozik — nem arra kiváncsi, hogy a szigetelés milyen feszültséget bír ki — zacskóba zárva. Azt viszont jogosan megköveteli, hogy a nyél munka közben üzembiztos legyen.

Bánki Richárd
Ferunion Műsz. Külk. V. szerszámoszt. vez.

Vigyázat, mázolva!

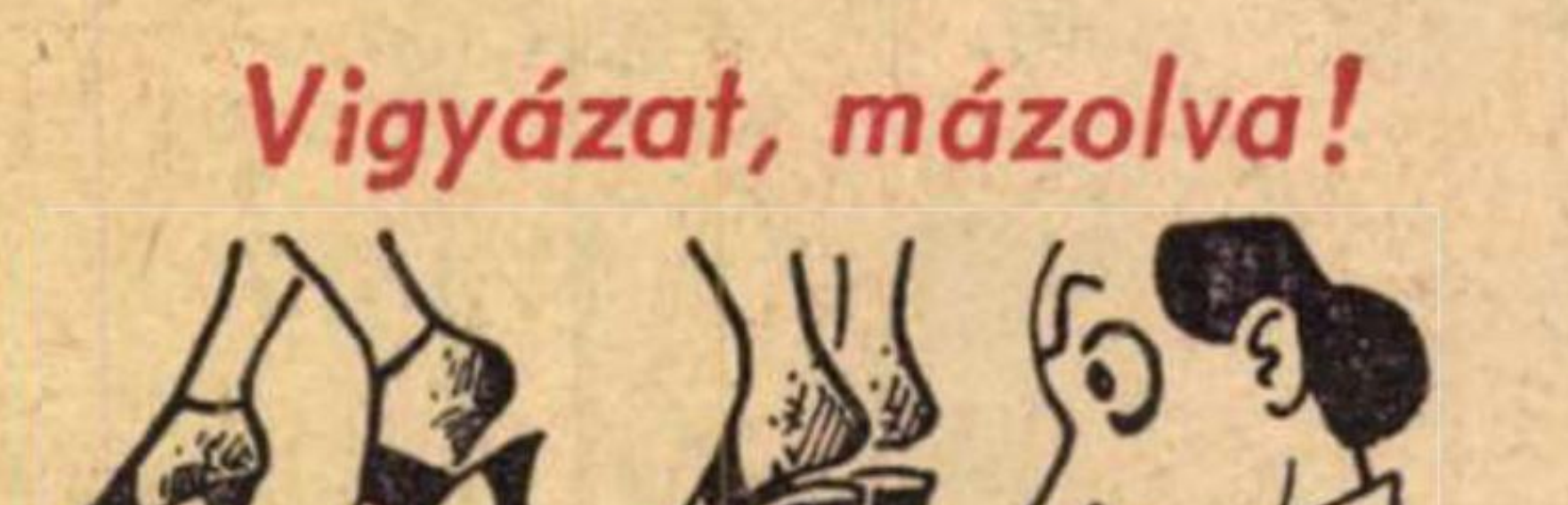

Teli vannak a cipőboltok szebbnél szebb szandálokkal. Ennek örülünk. De annak nem, hogy a harisnya sarka a szandál viselésétől mustársárgává változik.

Itt is, ott is látni ilyen „sárgalábú" asszonyokat. Helyes lenne, ha a bőrgyárak nem használnának sárga festéket a cipő belső részének festésére! Ez a festék ugyanis kimoshatatlanul elsárgítja harisnyáinkat. Ha mégis használják a harisnyákra oly veszedelmes festéket, akkor legalább írják rá, hogy: „Vigyázat, mázolva!"

Gál Györgyné
Budaörsi-út 15.

A címfestő tapasztalt ember

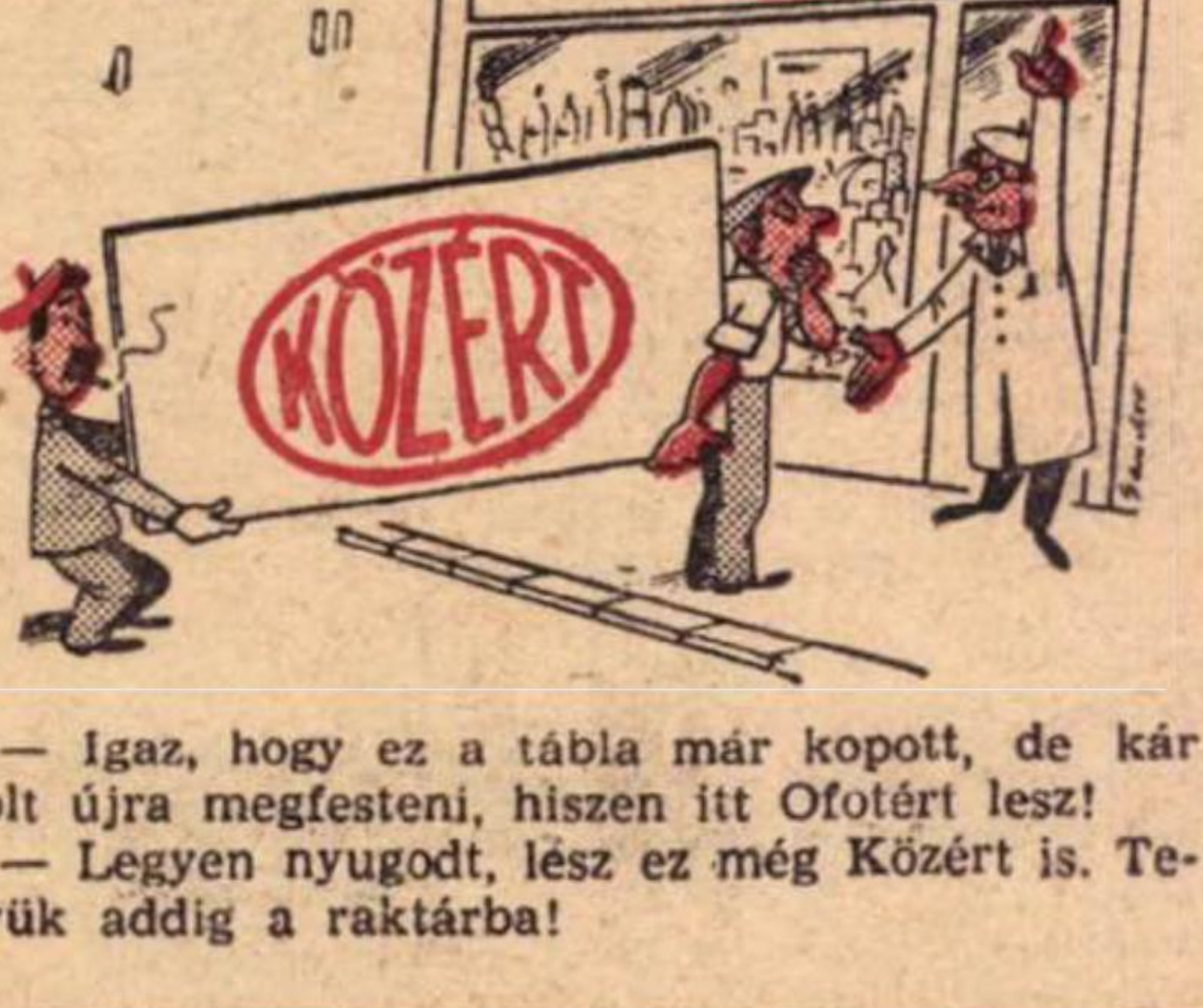

— Igaz, hogy ez a tábla már kopott, de kár volt újra megfesteni, hiszen itt Ofotért lesz!

— Legyen nyugodt, lesz ez még Közért is. Tegyük addig a raktárba!

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 340.000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!